

RECULL DE PREMSA

CAP DE SETMANA

08/09/2014

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 acceso

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
08/09/14	CONVOCAT EL PREMI ATLL DE PERIODISME / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	6	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
06/09/14	ALIANZA EDITORIAL ENTRE 'EL UNIVERSAL', LÍDER DE LA PRENSA MEXICANA, Y 'ELECONOMISTA.ES' / EL ECONOMISTA	8	1
06/09/14	LA PRIMERA PLANA, POR CATALINA BOTERO / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	9	1
06/09/14	LA EXPOSICIÓN DE LA PRIMERA MUJER FOTOPERIODISTA, JOANA BIARNÉS / DIARI DE TERRASSA	10	2
06/09/14	XAVI BUNDÓ, NOU PRESENTADOR DEL 'VIA LLIURE' / ARA	12	1
06/09/14	HACIENDA RECLAMA 80,5 MILLONES DE EUROS A TV-3 Y CATALUNYA RÀDIO / EL PAIS (EDICION CATALUÑA)	13	1
06/09/14	DOS INMIGRANTES MURIERON EN EL ÚLTIMO SALTO DE LA VALLA DE MELILLA. Dos periodistas de TV3 fueron multados, a principios de agosto, con 150 euros cada uno por filmar cerca de la valla durante un asalto / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	14	1
06/09/14	TODOS LOS 'SELFIES' DEL PRESIDENTE / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	15	1
06/09/14	HACIENDA RECLAMA A TV3 QUE DEVUELVA 80 MILLONES DE IVA / EL ECONOMISTA	16	1
06/09/14	EL COMPTE DE TWITTER DE RAJOY SUMA 60.000 SEGUIDORS EN UN DIA / ARA	17	1
06/09/14	HISENDA EXIGEIX A TV-3 80 MILIONS / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	18	1
06/09/14	TOTS ELS CAMINS DUEN A MEDIAPRO, PER XAVIER BOSCH / ARA	19	1
06/09/14	HISENDA RECLAMA 80,5 MILIONS A LA CORPORACIÓ EN CONCEPTE D'IVA / DIARI DE GIRONA	20	1
06/09/14	JOANA BIARNÉS, SIN COMPLEJOS / DIARI DE TERRASSA	21	1
06/09/14	HACIENDA RECLAMA A LA CCMA 80,5 MILLONES POR EL IVA / EXPANSION (CATALUÑA)	22	1
06/09/14	EL PROGRAMA 'TARDA TARDÀ' CELEBRA TRENTA ANYS D'EMISSIONS / ARA	23	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
06/09/14	I TV3 NO ERA LEGAL! / EL PUNT AVUI	24	1
06/09/14	DIMITEN DOS LIQUIDADORES DE LA TELEVISIÓN VALENCIANA / EL ECONOMISTA	25	1
06/09/14	VIVENDI / EL ECONOMISTA	26	1
07/09/14	MIQUEL CALÇADA: «SÓC UN OBSESSIU DE LA CAUSA NACIONAL» / EL PERIODICO DE CATALUNYA(MES PERIODICO)	27	2
07/09/14	FOTOPERIODISME AMATEUR per BRU ROVIRA / ARA (ARA DIUMENGE)	29	1
07/09/14	WALLRAFF, EL PERIODISTA CÍNIC / ARA (RAR)	30	2
07/09/14	"EL FUTBOL NO TÉ TANTA IMPORTÀNCIA" JESÚS GALLEGO / EL PERIODICO DE CAT. (ED. CAT) DOMINICAL	32	2
07/09/14	LA MÀ DRETA DE RAJOY JUSTIFICA LA CENSURA A 'VICTUS' / ARA	34	1
07/09/14	HEM DE SER-HI TOTS, PER PEP COLLELLDEMONT / EL PUNT AVUI	35	1
07/09/14	EL ASESINO DEL MUSEO JUDÍO FUE CARCELERO DE PERIODISTAS / ABC (EDICION NACIONAL)	36	1
07/09/14	SOBRE PERIODISME I MORAL / REGIO 7	37	1
08/09/14	181 MILLONES A LOS MEDIOS DURANTE EL PROCESO SOBERANISTA / EL MUNDO (ED. CATALUNYA)	38	2
08/09/14	LA FCCIÓ TORNA AMB 'JOHN ADAMS', ISABEL' I 'GOMORRA' / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	40	1
08/09/14	TABÚ. Domina el vestuario el que domina a la mayor parte de los periodistas per Alfonso Ussia / LA RAZON	41	1
08/09/14	JOANA BIARNÉS DONARÀ A TERRASSA LES FOTOGRAFES DEL SEU PARE / NEWT (NOTICIARI DE TERRASSA I COMARCA)	42	1
08/09/14	BARCELONA BUSCA SU CONGRESO AUDIOVISUAL / EXPANSION (CATALUÑA)	43	1
08/09/14	EL VISA POUR L'IMAGE PREMIA FOTOS DE L'ASSALT DE NAIROBI I UCRAÏNA / DIARI DE GIRONA	44	1
08/09/14	UN EXLÍDER DE AL QAIDA CONDENA LA DECAPITACIÓN DE PERIODISTAS / ABC (EDICION NACIONAL)	45	1

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
08/09/14	NOU PREMI PER AHENRIQUE CYMERMAN / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	46	1
08/09/14	MÁS MINUTOS DE ANUNCIOS EN AGOSTO / EL ECONOMISTA (ED. LUNES)	47	1

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Convocat el premi ATLL de periodisme

► ATLL, Concessionària de la Generalitat de Catalunya, SA, en col·laboració amb el Col·legi de Periodistes de Catalunya, l'Agència Catalana de l'Aigua i el Departament de Territori i Sostenibilitat de la Generalitat de Catalunya, convoquen el premi periodístic ATLL de l'aigua al qual es poden presentar tots els textos informatius centrats en l'àmbit català "que contribueixin al coneixement de la importància dels recursos hídrics al nostre país". La data de presentació dels documents finalitza el proper 30 de setembre. Se'n poden consultar les bases al web de l'ATLL. / Redacció

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Alianza editorial entre 'El Universal', líder de la prensa mexicana, y 'elEconomista.es'

Ambos diarios alcanzan un acuerdo para intercambiar contenidos de sus respectivos países

elEconomista MADRID.

El Universal, el principal diario generalista de México, y *elEconomista*, medio español líder en información económica en Europa y Latinoamérica, suman sus fuerzas para iniciar una andadura conjunta en España y México.

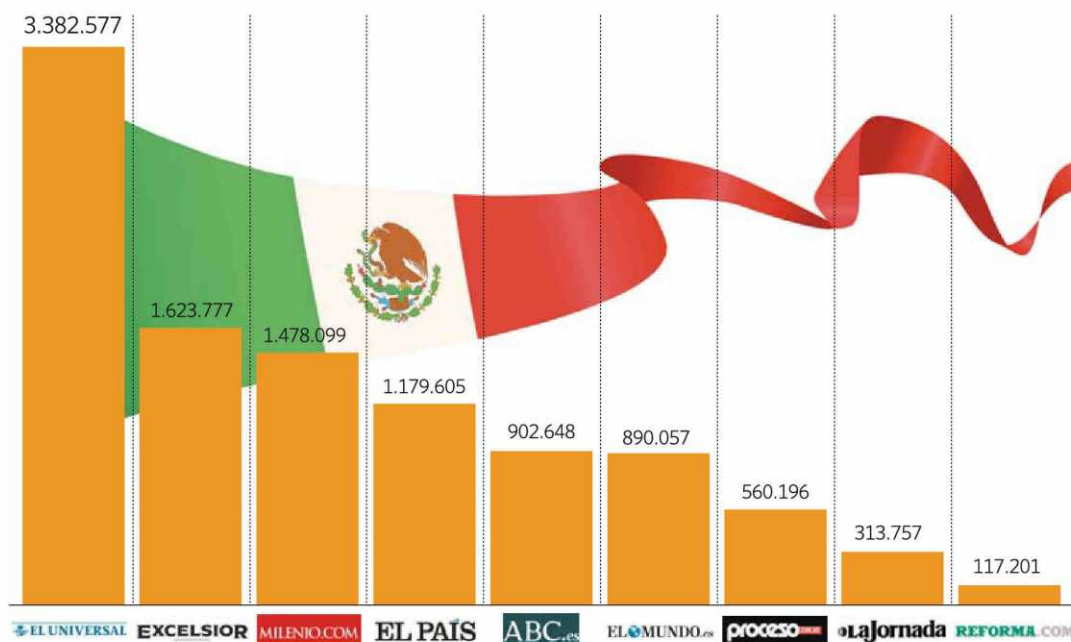
Las editoras de *elEconomista* y *El Universal* han suscrito un acuerdo de colaboración, que refuerza la posición del recién nacido *EconomíaHoy.mx* en el país azteca y abre la ventana de *El Universal* en España. Este pacto estratégico permitirá a las dos cabeceras intercambiar contenidos exclusivos, aumentar su visibilidad mutua en los dos países y en todos los soportes, y enriquecer sus análisis de la economía con las aportaciones de columnistas de ambos medios.

Con esta ambiciosa iniciativa entre un diario económico y uno generalista, Ecoprensa da un paso de gigante en su apuesta por América. Y ha elegido uno de los socios de mayor relieve del continente. *El Universal* es el líder mexicano en información general, con una tirada de 180.000 ejemplares (según cifras del Instituto Nacional Electoral) y más de 3,3 millones de visitantes únicos mensuales en su portal de Internet.

El Universal es un periódico con una de las más amplias trayectorias de Latinoamérica. Su presidente, Juan Francisco Ealy Ortiz, capitanea el proyecto desde hace más de cuatro décadas; su hijo, Juan Francisco Ealy Lanz Duret, asumió la dirección general del periódico en el año 2007. Fundado en 1916, ha sabido adaptarse rápidamente a los tiempos para convertirse en referente de la información rigurosa en México. En 1999 se modificó el diseño del periódico y en 2001 lanzó su edición digital, que se convirtió rápidamente en la más visitada.

Entre tanto, ha preservado un alto nivel de calidad, como prueban los diferentes galardones que ha recibido a lo largo de su historia. En mayo, el periódico obtuvo el Premio Ortega y Gasset de Periodismo por sus reportajes sobre el tráfico de drogas publicados en 2012 y 2013. La serie, titulada *Narcotráfico en el corredor centroamericano* y publicada en su revista *Domingo*, se hizo acreedora al galardón en la modalidad de periodismo impreso y fue calificada por el jurado como un "documento excepcional".

Audiencia de los principales portales de información y actualidad en México
comScore Jul'14

Fuente: elaboración propia sobre datos comScore MMX WorldWide (Jul'14).

elEconomista

La alianza con un socio del prestigio de *El Universal* inicia una etapa prometedora para *elEconomista* en México, y el resto de América. Desde su lanzamiento en 2013, *elEconomistaAmérica* ha superado ya los 2,3 millones de visitantes únicos (según datos de ComScore de julio de 2014), de los que casi 600.000 usuarios provienen de México. Es un crecimiento espectacular que ha supuesto que el

44 por ciento de nuestros lectores procedan del continente americano.

Dar el salto a América era una consecuencia lógica de dos realidades incontrovertibles: la pujanza internacional del español, compartida por más de 500 millones de personas en todo el mundo; y la creciente relevancia de América Latina en el panorama económico global.

Consciente de ello, Ecoprensa quiso dotarse de una oferta informativa a la altura, desplegando los recursos técnicos y humanos necesarios. Así, *elEconomistaAmérica* ofrece en tiempo real información de las veinte bolsas más importantes del mundo: es decir, los datos bursátiles de 62 índices y más de 1.500 empresas, que están disponibles en abierto a través de nuestra web y de aplicaciones para dispositivos móviles.

El objetivo era poner a disposición de empresarios, financieros, directivos, y en general para todo aquel interesado en la economía, un instrumento informativo único, veraz y riguroso.

Hoy, *elEconomista* cuenta con delegaciones locales en Colombia, Brasil, Perú, Chile, Argentina y, por supuesto, México, que elaboran información sobre el terreno. Esta última delegación recibió en junio un decidido impulso con el lanzamiento de *EconomíaHoy.mx*, con una redacción ampliada de diez profesionales reconocidos, bajo la batuta de Héctor Rendón, un periodista que lleva más de 20 años

dedicado al periodismo económico. Así, en las próximas semanas, *EconomíaHoy.mx* inaugurará su sede en el corazón financiero de México, la Bolsa Mexicana de Valores.

El esfuerzo invertido no ha tardado en brindar resultados. En poco más de un año, *elEconomistaAmérica* se ha conseguido situar en las primeras posiciones de la prensa económica en México. El seguimiento ofrecido en aspectos cruciales de la actualidad mexicana, como las reformas en el sector energético y de las telecomunicaciones, o los cambios fiscales introducidos por el Gobierno de Enrique Peña Nieto, han contado con una cobertura exhaustiva, información de última hora y en directo. Ello explica la excelente acogida entre el público mexicano y sienta las bases de la expansión futura de *EconomíaHoy.mx*.

La unión de dos líderes con vocación global como *elEconomista* y *El Universal* significa redoblar nuestra apuesta por América y nuestro empeño por que la economía global hable español.

De los medios tradicionales al liderazgo en Internet

'El Universal' mantiene una senda de excelencia informativa que se remonta casi un siglo. Y todo ello gracias a los mejores profesionales, que dan vida a un medio pujante y con gran repercusión socioeconómica y política en México. Cuenta en papel con una tirada en torno a los 120.000 ejemplares de martes a sábado, para llegar hasta los 180.000 en domingo y lunes. Pero también ha sabido

conjugar esta importante presencia, tras la inevitable modernización, con la concepción y lanzamiento de varios medios electrónicos y ha potenciado su presencia en las redes sociales. Los últimos datos reflejan que tiene 22 millones de usuarios únicos de promedio por mes en toda la red de sitios de 'El Universal', lo que le convierte en líder consolidado en Internet.

La primera plana

La prensa escrita no puede ser reemplazada por 140 caracteres. Debemos ser conscientes del valor que hay detrás de cada una de las historias a las que millones de lectores accedemos todos los días

Por **CATALINA BOTERO**

Es normalmente durante los procesos de transición a la democracia y en general a raíz de la vergüenza colectiva que produce reconocer la barbarie de los regímenes autoritarios, cuando los Estados y los órganos internacionales han acordado crear más y mejores garantías de protección de derechos humanos. Por ello, por ejemplo, la creación de una Relatoría Especial de Libertad de Expresión en el seno de la Organización de Estados Americanos a finales de los noventa, fue una decisión en cierto sentido fácil y ampliamente respaldada. Para los Estados que en ese momento salían de dictaduras militares y de conflictos armados e intentaban construir y consolidar democracias constitucionales no era un secreto que lo primero que hacen los regímenes autoritarios es suprimir la libertad para expresarse en su contra.

No hacía falta entonces recordar los momentos definitorios que todos tenemos —o deberíamos tener— en la memoria, en los que el coraje de algunos periodistas y medios permitió revelar graves y sistemáticas violaciones de derechos humanos o complejas tramas de corrupción. Historias sorprendentes que se oponían a las verdades oficiales y que en muchos casos ayudaron a generar indignación colectiva y a cambiar, para bien, el curso de las cosas.

Pero la protección de la libertad de expresión, no solo se justifica para proteger la posibilidad de que se cuenten y difundan esas memorables historias. En este sentido, no puede desestimarse la importancia fundamental para la consolidación de una sociedad democrática de los periodistas que escriben a diario historias menos espectaculares pero fundamentales para ensanchar nuestro horizonte cultural. Historias que nos permiten entender y tomar mejores decisiones sobre todos los temas que nos atañen en nuestro espacio personal o como miembros de una comunidad política.

Dicho de otra manera, las garantías especiales que protegen la libertad de expresión se justifican porque defienden la posibilidad de que exista esa prensa abierta e independiente que nos acerca lo que parece ajeno, nos descubre lo que parece oculto y nos aclara lo que parece confuso. Y muchas veces, para bien de la inteligencia humana, nos hace complejo lo que parece simple.

Hoy hay muchas formas de hacer periodismo. La televisión y la radio son extraordinariamente importantes y las redes sociales y el periodismo ciudadano en muchos lugares o momentos es lo único posible cuando la prensa ha sido capturada o silenciada por el poder. Pero hay algo que caracteriza a la prensa escrita, algo que va más allá del placer de desdoblarse el diario y zambullirse en él cada mañana, con el deseo de que nadie nos interrumpa.

Los diarios, especialmente los diarios más vigorosos, independientes y profesionales, pueden investigar y contar historias que requieren un arduo esfuerzo. Historias que se someten a rigurosos principios y a ásperos debates internos y cuya publicación final no se encuentra limitada al brevísimo espacio de otros formatos. El rigor y densidad de las historias elaboradas luego de estos procesos, les confiere una importancia radical dentro del caótico e incommensurable flujo de información que se produce a diario. La importancia actual de este trabajo periodístico que se somete a diario al juicio de credibilidad de sus lectores y que intermedia con rigor

entre la sociedad y la fuente, sigue teniendo un impacto difícil de igualar. Para decirlo de manera más clara, en un mundo de enormes cambios en los procesos comunicativos y de una vertiginosa circulación de información, la primera plana sigue siendo "la primera plana".

En este sentido, la portada impresa, la primera página, no es actualizada cada 15 segundos ni puede consumirse en el breve espacio de un titular de un medio audiovisual. La primera plana aparece en la me-

tica única de la prensa escrita es que nos obliga a recorrer caminos que otros formatos nos evitan, pero que son fundamentales si queremos realmente actuar como ciudadanas o ciudadanos informados y fomentar valores sociales como la tolerancia y el pluralismo. Cualquiera que quiera llegar, por ejemplo, a la sección Deportes o Moda de un diario, incluso en formato digital, debe toparse, aunque sea de manera rápida y somera, con titulares sobre economía, cultura, guerra y paz, o con opi-

tar sus propias creencias o percepciones. Al menos dos razones pueden soportar esta afirmación.

En primer lugar, la prensa escrita, especialmente allí donde es abierta y diversa, nos obliga a confrontar nuestras propias creencias y a reconocer el valor de la diferencia, la importancia del pluralismo, la virtud de la tolerancia. No sucede lo mismo en parcelas inmunes al pensamiento diverso, crítico, contradictorio.

Pero en segundo lugar, aún estas nuevas y revolucionarias maneras de ejercer la ciudadanía y de ampliar la democracia, requieren del pausado, riguroso y complejo trabajo del periodismo profesional de los diarios.

En suma, en una democracia necesitamos al periodismo profesional, serio e independiente, en formatos que nos permitan conocer las razones de una historia, su contexto, los distintos puntos de vista, las explicaciones contradictorias o las visiones complementarias. Y todo esto, sin controles oficiales que desconfían de la razón humana o que se abrogan el derecho a decidir lo que podemos leer en libertad.

En este sentido, la consolidación de sociedades verdaderamente democráticas pasa por impedir que los funcionarios puedan arrebatarlos el derecho a conocer informaciones o ideas incluso cuando estas puedan parecerse absurdas o injustas; a reaccionar con más, y no con menos debate, a estas ideas o informaciones; a cambiar de opinión si un columnista nos convence de que estábamos equivocados; o a conmovernos con una crónica sobre la belleza que fue capturada en una pieza que da gusto leer despacio y releer.

Por todas estas razones, es necesario reforzar todas las garantías para defender a la prensa libre de los ataques de los funcionarios autoritarios que buscan controlar la esfera pública, de mercados voraces o de organizaciones criminales. En realidad, como lo entendieron bien los miembros de la CIDH en 1998 al crear a la Relatoría, esa prensa independiente, plural y vigorosa es la mejor barrera contra el autoritarismo, el mejor antídoto contra la captura estatal por parte del crimen organizado y la mejor forma de lograr sociedades más tolerantes, justas e incluyentes.

También creo que debemos rendir un homenaje al periodismo honesto y valiente que en muchos lugares enfrenta a diario enormes dificultades para poder seguir informando a la sociedad sobre temas vitales para cualquier comunidad política. Y debemos ser conscientes del valor que hay detrás de cada una de las historias a las que millones de lectores accedemos a diario, como un milagro en letras de molde. Esa especie particular e imprescindible de literatura cotidiana que surge del rigor, la pasión y la honestidad de periodistas que literalmente arriesgan su vida en zonas de combate para explicarnos las guerras que se libran en otras lenguas; que investigan archivos y cifras encriptadas para revelarnos historias de corrupción o abusos de autoridad; o que rescatan la belleza de la creación humana para anunciarnos el nacimiento de un nuevo libro de poesía. Esa literatura única y necesaria, fruto del esfuerzo, la tenacidad y la sensibilidad de quienes escogieron el oficio que García Márquez, el periodista, calificó como "el mejor oficio del mundo".

Catalina Botero fue relatora especial para la libertad de expresión de la Corte Interamericana de Derechos Humanos.

EVA VÁZQUEZ

No puede desestimarse la importancia de los periodistas en la consolidación democrática

sa del comedor, en el quiosco de la esquina, en el autobús, en la casa de los amigos y, naturalmente, en los escritorios oficiales. En un mundo en el que la circulación de información se produce a velocidades nunca antes vistas, la primera plana terciamente sigue ahí. Escrita. Indeleble. Y pocas cosas pueden igualar su impacto sobre los funcionarios corruptos, los políticos que se asocian con el crimen, que abusan de su poder, que traicionan los valores y principios democráticos. Otra caracteris-

niones políticas similares o divergentes a las suyas. Eso no pasa en otros medios en los que la información puede ser severamente filtrada, segmentada, dirigida y seleccionada.

Por eso no estoy de acuerdo con quienes creen que la prensa escrita puede ser reemplazada por mensajes de 140 caracteres.

Las redes sociales y el periodismo ciudadano han contribuido de manera única al proceso comunicativo e incluso han propiciado nuevas y muy valiosas formas de participación, de construcción de la esfera pública, de movilización ciudadana. Pero lo anterior no implica que resulten suficientes para que una persona pueda acceder a la información que necesita para actuar como miembro de una comunidad política, para adoptar decisiones que tienen un impacto colectivo o incluso para confron-

JOANA BIARNÉS

La exposición de la primera mujer fotoperiodista

La muestra incluye más de setenta instantáneas en blanco y negro

Pamela Navarrete

La pionera del fotoperiodismo en España comienza a tener, por fin, un reconocimiento que hasta la fecha le ha resultado un tanto esquivo. Y todo parece estar ocurriendo este mismo año.

Hoy se inaugura la exposición "Joana Biarnés: Pionera del Fotoperiodismo. Fotografías (1960s - 1970s). El rostro, el instante y el lugar", en la que se reúnen más de setenta instantáneas en blanco y negro, representativas de sus primeros años, y probablemente, de su edad dorada como fotógrafa en prensa.

Biarnés, la primera mujer reportera gráfica que tuvo este país, ha obtenido también este año la Creu de Sant Jordi, y en paralelo a este acontecimiento, se rueda un documental sobre su vida que ha obtenido financiación a través del micromecenazgo, a cargo de Rec

Videoproduccions. Las cámaras del equipo estarán en la inauguración de hoy junto a otras personalidades e, incluso, "celebrities" amigas de la fotoperiodista que no han querido perderse este histórico evento.

El trabajo exhaustivo de los comisarios Mónica Carabias, Francisco García y Cristóbal Castro ha permitido hacer realidad la primera exposición de una fotógrafa que hasta la fecha sólo había participado en un par de colectivas, la primera de ellas en la que se reunieron fotografías pioneras en Catalunya y que se celebró en 2005, en el Palau Robert. Fue Colita, probablemente la más famosa de las reporteras gráficas de este país y "gran amiga mía", admite Biarnés, quien advirtió por aquel entonces: "¡Juanita Biarnés no puede faltar!".

Han tenido que pasar casi diez años, cuando Biarnés tiene casi 80, para que se comience a hacer justicia a un legado único, que no

sólo es el testimonio de un periodismo que hoy parece haber dejado de existir, sino que además refleja con originalidad y con un particular punto de vista una época que fue, a la vez, aciaga y luminosa... Aciaga por acontecimientos como la riada del 62 en Terrassa, uno de los puntos de partida de su brillante carrera como fotógrafa (y objeto de su segunda colectiva), y luminosa por la capacidad que tuvo para retratar la cotidianidad de un sinfín de personajes del mundo de la cultura, la realidad, la moda y el papel couché.

Las más de setenta instantáneas han sido escogidas tras un minucioso trabajo realizado por el fotógrafo egarense Cristóbal Castro, quien ha revisado más de siete mil carretes, y se ha ocupado también de restaurar -con ayuda de las técnicas digitales- el material escogido para que pase al papel en todo su esplendor.

Mónica Carabias y Francisco García se han ocupado, por su

parte, de documentar las fotografías y de elaborar un completo catálogo en el que incluso se reproducen obras descartadas y se han citado y reelaborado las crónicas originales que acompañaron los reportajes de Biarnés.

Estas fotos aparecieron en su día en medios de comunicación tales como el semanario ¿Por qué?, las revistas Ondas y Semana y los diarios Pueblo y ABC. Pero la exposición también incluye imágenes inéditas, todas ellas pertenecientes al archivo personal de Joana Biarnés.

Quizá uno de los grandes atractivos de la exposición en la sala Muncunill sea descubrir una cara casi desconocida de personajes como Dalí, Roger Moore, Orson Welles, los Beatles, Rocío Dúrcal, Carmen Sevilla, Lola Flores, la familia Dominguín Bosé, El Cordero

bés, Palomo Linares, las familias de los -por aquel entonces- Príncipes de España, la familia Franco o Raphael, cuando ni los paparazzi ni el amarillismo habían enturbiado la relación entre famosos y prensa.

DOS GRANDES TEMAS

La obra de esta auténtica artista de la fotografía podría dividirse en dos grandes temáticas: las imágenes costumbristas y la crónica social. Con todo, un único estilo parece guiar sus disparos, unos valores y una forma de ser que en buena medida le fueron transmitidos por su padre, Joan Biarnés.

"Recordaré siempre el consejo de mi padre: 'a lo largo de tu vida, aparte de que sufrirás muchísimo haciendo este trabajo como mujer, siempre tienen que ir contigo dos valores, el trabajo bien hecho

En la fotografía de la izquierda, una imagen de Rosanna Yanni en la que se sintetiza uno de los leit motifs de la muestra: una mujer en un mundo de hombres; y en la derecha, una de las imágenes de su fotoreportaje de los Beatles, con Lennon y McCartney en la suite del hotel Avenida Palace.

JOANA BIARNÉS

Joana Biarnés, ante cuatro de las fotografías de la exposición que hoy sábado, a las 7.30 de la tarde, se inaugura en la sala Muncunill. ALBERTO TALLÓN

El regreso a las raíces

> Tenía 20 y pocos años cuando la ficharon en el diario Pueblo, y desde entonces, Joana Biarnés ha vivido en Madrid e Ibiza, ha recorrido el mundo y ha regentado un restaurante durante veintidós años. El establecimiento Cana Joana, en Ibiza, fue su siguiente ocupación tras dejar el periodismo. No fue su primera experiencia como emprendedora... Tras trabajar en diversos medios de comunicación como fotógrafa en plantilla o "free lance", en 1975 había creado la agencia Sincro Press, junto a su marido Jean Michel Bamberger, que mantuvo hasta 1985. "Decidí dejarlo cuando empezaron a pedirme que actuara como paparazzi, inventando reportajes y mentiras."

y la honestidad", recuerda Biarnés. Además de seguir a pies juntillas aquel consejo de su padre, Biarnés mostró ante los famosos "una actitud natural y próxima", con la que "me ganaba su confianza."

Aunque, además de no amedrentarse, Biarnés también explotaba su osadía para idear estrategias y estar en el lugar apropiado y en el momento justo (con la complicidad de sus retratados.) Pasó con los Beatles, con el encuentro entre Antonio y Rudolf Nureyev y con el compromiso de Carmen Cervera.

Compartió avión con los Beatles porque habló con un contacto en Iberia que le consiguió pasaje en el mismo avión. Consiguió las fotos que quería, y que nadie tenía, pero no le bastó... Logró colarse en el Hotel Avenida Palace, a través del montacargas,

sorteando guardaespaldas y a otros acompañantes. Llamó a la puerta de su suite y Ringo Starr la dejó pasar. Pasó tres horas con la banda de pop más relevante de la historia, hablando de flamenco y gastronomía local.

A Tita Cervera la encontró (a propósito, aunque le dijo que era un encuentro casual) en un restaurante, y la fotografió justo después de que se comprometiera con su primer marido, el actor estadounidense Lex Barker. La foto fue portada de Pueblo.

Y a Antonio y Nureyev los immortalizó gracias a la complicidad del primero, haciéndose pasar por su secretaria. Fue también la fotógrafa oficial de Raphael durante nueve años, y trabajó estrechamente con su mujer, Natalia Figueiroa, en ABC.

Quizá hoy algún famoso acuda a la inauguración.

El cineasta estadounidense Orson Welles. JOANA BIARNÉS

Salvador Dalí, en su estudio. JOANA BIARNÉS

Xavi Bundó

NOU PRESENTADOR DEL 'VIA LLIURE'

'Via lliure' "És un nom que m'agrada, perquè dibuixa la idea del cap de setmana, amb un punt de llibertat"
Canvis "Les sintonies varien totes i els col·laboradors també es renoven" **Tertúlia** "Hem buscat veus noves"

"Si estimes la ràdio no pots refusar una oportunitat així"

ALBERT CASTELLVÍ ROCA
BARCELONA

Després de tres anys fent-se càrrec del *Diàling* d'*El món a RAC1*, i d'haver presentat el *Versió estiu* durant les últimes setmanes, Xavi Bundó (Sabadell, 1984) s'estrena avui com a presentador del *Via lliure*, un programa que ja havia conduït l'estiu passat. Bundó substitueix Marta Cailà, que al juliol es va acomiadar del magazín dels caps de setmana de RAC1 després de 13 temporades.

Com serà el nou *Via lliure*? ¿S'assemblarà al dels últims anys?

Estructuralment sí: com a programa de cap de setmana té sentit que la primera hora sigui més informativa i la resta purament de magazín. Però, per exemple, les sintonies, que són com un vestit a mida de cadascú, varien totes, i els col·laboradors també es renoven.

¿Recuperaràs algun col·laborador dels programes d'estiu que has fet?

Sí, alguns els arrossego des de fa dos estius, com el Joan Arenyes, que coneix com poca gent el món de la música en català i sempre ens portarà algú a l'estudi. Tindrem música en directe cada cap de setmana. També continuarà una secció que ens ha funcionat molt bé, la de llibres de la Raquel Loscos, i l'Albert Beorlegui continuarà fent cinema al seu estil.

De les novetats, què destacaries? Hi ha dues incorporacions importants. D'una banda l'Antonio Baños, que m'encanta perquè és com un home del Renaixement: és economista, però és periodista, escriptor, semifilòsof, músic, i per tant té una manera molt peculiar d'enca-

rar-ho tot. Farà una secció en què llegirà l'actualitat a la seva manera. L'altra incorporació destacada és l'Oscar Broc, que em sembla un tio molt RAC1 en el sentit de tractar la cultura de manera desenfadada, divertida i amb criteri.

Hi haurà tertúlia?

Sí. A la part d'actualitat hi haurà tertúlia i entrevistes a l'estudi. En certa manera volíem que fos una mena de prolongació del tarannà d'entre setmana. Però hem intentat buscar veus noves, és a dir, que siguin joves i que no s'hagin sentit gaire a RAC1: gent com l'antropòleg Manuel Delgado o una jove tertuliana que es diu Afra Blanco. I, per exemple, s'incorporen la Pilar Carracelas o el Pau Canaleta, que hi han estat durant l'estiu. Dels tertulians que la gent ja segueix habitualment hi haurà el Jordi Graupera.

Per què has decidit mantenir el nom del programa?

És que pràcticament ni s'ha plantejat. La marca *Via lliure* és molt forta, la gent la coneix i la Marta Cailà l'ha consolidat perfectament. Amés és un nom que m'agrada, perquè dibuixa bastant bé la idea del cap de setmana, amb un punt de llibertat.

Substitueixes la Marta Cailà, que ha presentat el programa durant 13 temporades. ¿Et fa por que la gent compari massa o que li costi acostumar-se al canvi?

Por no, però crec que és inevitable. La Marta Cailà és una de les persones que fa més temps que és a la casa i ha vist aquesta transició dels zero oients als més de 700.000 que hi ha ara, i en el seu programa també ho ha vist: va arrencar amb una xifra d'oients irrisòria i ha aconse-

RAC1

Transició
"La Marta Cailà m'ho ha posat molt fàcil, ha sigut un suport permanent"

Lideratge
"És evident que et fixes en la competència, però no hi ha una obsessió"

guit deixar-los en 233.000. La comparació és evident que hi serà, però la qüestió és que això no em pot preocupar excessivament.

RAC1 és líder de dilluns a divendres, però els caps de setmana se li resisteixen. ¿Un dels objectius del canvi és superar Catalunya Ràdio els dissabtes i els diumenges?

No puc parlar dels motius perquè no els conec. És evident que et fixes en la competència, però no hi ha una obsessió, ni crec que la tinguin a RAC1 ni la tindrà jo, entre altres coses perquè el programa de la Silvia [Còppulo, *El suplement* de Catalunya Ràdio] és més llarg, comença més d'hora, té un estil completament diferent. Que és la competència directa és evident, però nosaltres farem el possible per fer-ho bé, independentment de si som primers, segons o tercers.

Et va costar acceptar la proposta? Gens. Algú que estima la ràdio i estima RAC1, perquè hi sóc des del 2007, no pot refusar mai una oportunitat així. Em va fer molta il·lusió, em va semblar un honor. També m'ha ajudat molt la Marta Cailà, que ho ha posat molt fàcil. Es va acomi-

adar donant les gràcies i sense crear cap conflicte, i no és de cara a la galeria. La transició ha sigut immaculada, ha sigut un suport permanent.

Vas enllaçar *El món* amb el *Versió estiu* i ara amb el *Via lliure*. ¿No se't farà molt llarga la temporada?

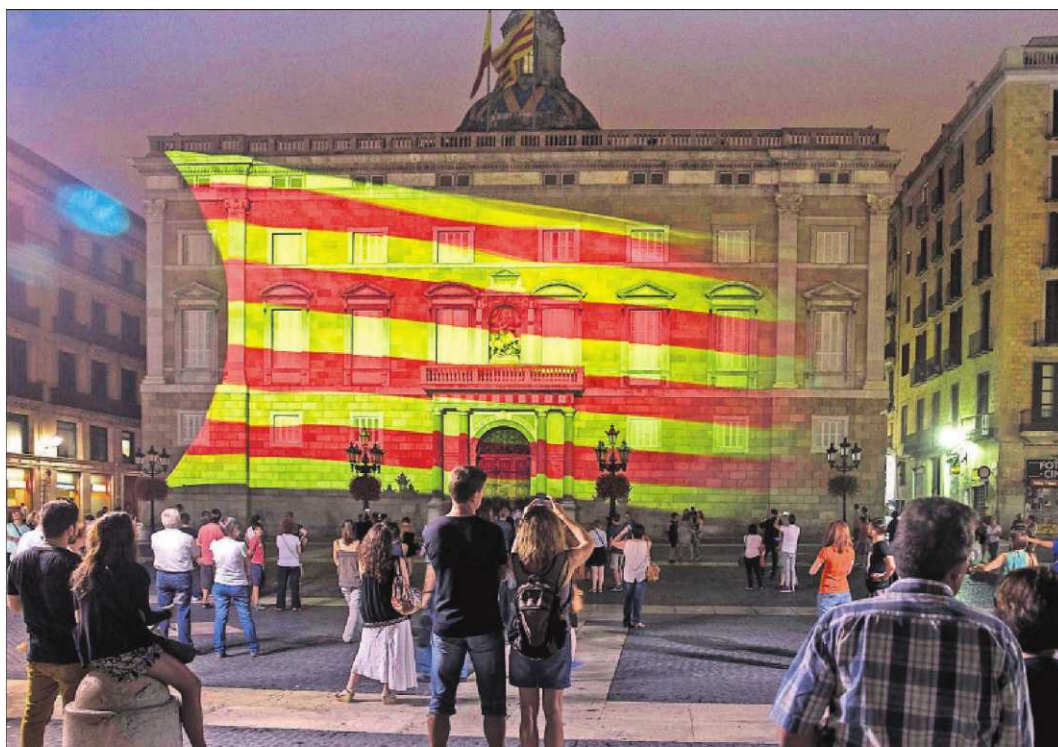
Sí, m'hagués quedat a *El món* potser sí: la rutina en un programa com aquest és dura, perquè és una marató, et llesves molt d'hora i tot això. Però canviar d'aires ajuda, i poder parir una cosa a la tarda i després una al cap de setmana... Ostres, si el primer any estàs cansat, per molt que no hakis fet vacances, plega!

Trobaràs a faltar el *Diàling*?

El *Diàling* és una feina de molt desgast, això ho saben tots els que l'han fet: vols quedar amb uns amics per veure un partit de futbol i no pots perquè has d'estar pendent de qui diu què. Pràcticament no em treia l'auricular ni per anar a la dutxa! El trobaré a faltar, però amb el repte que em ve al damunt, tampoc gaire.

Ara et tocarà sortir-hi.

Ja hi he sortit, de fet. M'han agafat coses de l'estiu. Però crec que ho encaixaré bé, només faltaria!

CARLES RIBAS

Arrancan los actos de la Diada

La videoproyección de una *senyera* en la fachada del Palau de la Generalitat fue ayer por la noche el punto de partida de los actos programados para la celebración este año de la Diada Nacional, que tienen un carácter especial a causa de la conmemoración del

Tricentenario de la victoria de los Borbones y la consiguiente pérdida de libertades de Cataluña. Del 5 al 21 de septiembre, la Generalitat ha organizado diversos actos para conmemorar el 300 aniversario de los hechos del 11 de septiembre de 1714. Entre

ayer y el jueves, se proyectará cada día sobre el Palau de la Generalitat el vídeo *In memoriam*, que comienza con una gran *senyera* que cubre toda la fachada de la sede del gobierno catalán y que tiene una hora de duración.

Hacienda reclama 80,5 millones de euros a TV-3 y Catalunya Ràdio

El ente advierte de que la decisión amenaza la "viabilidad" de la corporación

LLUÍS PELLICER
 Barcelona

La Agencia Tributaria reclamó ayer a la Corporación Catalana de Medios Audiovisuales (CCMA) la devolución de las cantidades deducidas de IVA de 2012 y 2013 y confirmó que no se devolverán las correspondientes a 2014. En total, Hacienda exige 80,5 millones de euros al ente público, que cuenta con un presupuesto de 290,8 millones de euros tras haberlo recortado en más del 35% respecto a 2010. La CCMA advirtió en un comunicado de que esa demanda supone "una grave amenaza" para la "viabilidad" del actual modelo de TV-3 y Catalunya Ràdio.

La reclamación de la Agencia Tributaria, formulada a través de una acta de inspección sobre el conflicto del IVA, responde a un "cambio de criterio" en las deducciones de este tributo por parte de las empresas públicas de radio y televisión. El órgano del Gobierno central lo admitió, si bien recordó que se trata de una decisión que lleva tiempo abordándose con las comunidades y que queda reflejada en el *Informe sobre la tributación en el impuesto sobre el valor añadido de las actividades efectuadas por los*

servicios públicos de radio y televisión del pasado mes de julio.

En este documento se expone que estas entidades tienen una "naturaleza dual" al prestar un servicio público y realizar una actividad comercial y determina que en el caso de la adquisición de bienes serán "plenamente deducibles" las cuotas correspondientes a bienes necesarios para llevar a cabo la actividad empresarial, y no lo serán las que sean utilizadas para la prestación del servicio público. Fuentes de la CCMA explicaron que la Agencia Tributaria solo le ha permitido deducirse el IVA de lo que se ha comercializado, pero no del material que ha adquirido.

Puesto que es difícil separar la actividad comercial de la de servicio público, el informe de la Agencia Tributaria propone que se fije el volumen económico de ambas teniendo en cuenta lo que el ente ingresa por publicidad y a través de los presupuestos públicos. En época de crisis, eso todavía podría haber empeorado la situación de la CCMA y el resto de corporaciones públicas, ya que a pesar del recorte de gasto público también ha disminuido la facturación publicitaria, lo cual abundaría en una mayor repercusión del IVA.

La corporación presidida por Brauli Duart aseguró ayer que ha expresado su disconformidad con la decisión de Hacienda, avanzó que pondrá en marcha "todos los procedimientos legales oportunos para defender los intereses legítimos de TV-3 y Ca-

La demanda se debe a un "cambio de criterio" en la deducción del IVA

La CCMA anunció que iniciará todas las medidas legales oportunas

talunya Ràdio" y reiteró que la actual fórmula ha sido avalada por el Tribunal de Justicia de la Unión Europea.

Solo este año la CCMA, según fuentes del ente, deberá contar con 25 millones de euros menos al no poderse deducir el IVA tal y como había presupuestado. Eso significaría otro recorte en la cantidad disponible para este año de alrededor del 10% en el ente, que

en 2010 llegó a disponer de 457,5 millones de euros. Ese nuevo tajo, según la corporación, "compromete gravemente la viabilidad" de la propia entidad pública. "La decisión del Gobierno sobre el IVA de la CCMA tiene la misma intencionalidad que la eliminación del múltiplex: hacer residuales TV-3 y Catalunya Ràdio", denunció en Twitter el secretario de Comunicación del Ejecutivo catalán, Josep Martí.

La Corporación, recordó en el comunicado, ha ejecutado en los últimos cuatro años un "plan de viabilidad" para ajustar los gastos a los ingresos reduciendo hasta en un 50% las inversiones y recortando plantilla, salarios y equipo directivo. En el comunicado, la CCMA explicó que su presidente, Brauli Duart, informará al Parlamento catalán y al Gobierno de la Generalitat para "acordar conjuntamente" las "actuaciones de respuesta más adecuadas" a esta decisión del Ministerio de Hacienda. "Desde la CCMA, reafirmamos el compromiso con el Parlament de Catalunya y el Gobierno para reforzar las garantías de continuidad y potenciación de un servicio de comunicación público y de calidad, al servicio de nuestro país", concluyó el comunicado.

Dos inmigrantes murieron en el último salto de la valla de Melilla

Perdieron la vida en Marruecos, pero sus autoridades guardan silencio

IGNACIO CEMBRERO / Madrid

Dos subsaharianos murieron durante el último salto de la valla de Melilla, el pasado 30 de agosto, según el diputado Jon Iñárritu (Amaiur) y varias ONG de apoyo a los inmigrantes que trabajan en la provincia fronteriza marroquí de Nador. Iñárritu estaba ese día en Melilla.

Los dos jóvenes cameruneses murieron en territorio marroquí, donde el asalto fue reprimido por las Fuerzas Auxiliares (antidisturbios). El cuerpo sin vida de uno de ellos fue visto horas después en el depósito de cadáveres del hospital Hassani de Nador por voluntarios de una ONG.

Estas personas escucharon el testimonio de otro camerunés que fue tratado de sus heridas en Hassani. Aseguró que había visto el cuerpo sin vida de un hermano suyo que intentó saltar la valla. Otros subsaharianos avalaron este relato, pero el difunto no fue llevado al depósito de cadáveres del hospital. Los dos jóvenes son los primeros fallecidos a las puer-

Los primeros inmigrantes muertos este año fueron, en febrero, 15 subsaharianos que intentaban llegar a nado a Ceuta y sobre los que la Guardia Civil disparó pelotas de goma. Hasta entonces y desde 2005, el año de los primeros asaltos masivos, habían fallecido 20 subsaharianos -14 en Melilla y seis en Ceuta- tratando de franquear la valla. Ese año, el Ministerio del Interior marroquí reconoció la muerte de algunos subsaharianos, pero sobre los fallecidos del pasado fin de semana guarda silencio.

El diputado Iñárritu se quejó de que las Fuerzas de Seguridad españolas le impidieron, el 30 de agosto, acercarse a la valla. Trataba de escuchar con más nitidez lo que gritaban algunos de los subsaharianos subidos en lo alto. «Explicaban que a los que estaban abajo los marroquíes les pegaban con dureza», declaró Iñárritu.

Dos periodistas de TV3 fueron multados, a principios de agosto, con 150 euros cada uno por filmar cerca de la valla durante un asalto. La Asociación de la Prensa de Melilla protestó, el 25 de agosto, por las crecientes trabas que las Fuerzas de Seguridad ponen a los periodistas en el ejercicio de su labor.

La Delegación del Gobierno de Melilla respondió en un comunicado que no se les sancionó por querer grabar imágenes, sino «por desobediencia a agente de la autoridad». La Guardia Civil les ordenó que se alejaran de la valla impidiéndoles, en la práctica, tomar imágenes.

Estas restricciones en el acceso a la verja se aplican, según afirma Iñárritu, a petición de Marruecos. Rabat no permite que la prensa y las ONG se acerquen a la valla desde el territorio marroquí y desearía que las autoridades españolas hicieran otro tanto, según contaron al diputado agentes con los que habló.

El Ministerio del Interior marroquí hace especial hincapié en ello desde que, hace un mes, un juez instructor de Melilla ordenó la identificación, a través de comisión rogatoria, de los militares y gendarmes de Marruecos que aparecen en un vídeo rodado en la frontera. En las imágenes se ve cómo agreden a inmigrantes.

Hubo agresiones policiales en la entrada del día 30, según un diputado

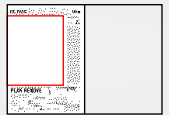
tas de Melilla desde noviembre de 2013.

Las autoridades marroquíes no han informado de que durante el salto de ese día hubiese muertos, aunque sus interlocutores españoles en Melilla sí conocen lo ocurrido. Sobre las 5.00 horas de la madrugada unos 250 subsaharianos intentaron, el sábado pasado, cruzar a la carrera la frontera internacional de Beni Enzar. La Policía española reaccionó con rapidez y cerró la verja impidiendo su entrada. La frontera quedó clausurada un buen rato.

El mismo grupo se dirigió entonces hacia la zona llamada Arroyo de Beni Enzar y trató de saltar la valla. Sólo 15 lo consiguieron, mientras que unos 70 lograron encaramarse a la verja y otros 160 fueron parados antes de alcanzarla por las Fuerzas Auxiliares. Ambos cameruneses estarían en este último grupo.

Un helicóptero descubre a los inmigrantes el día 30 en Melilla. / ÁNGELA RÍOS

Todos los 'selfies' del presidente

LA WEB DEL GOBIERNO MEXICANO EXHIBE CIENTOS DE FOTOS QUE PEÑA NIETO SE HA TOMADO CON ASISTENTES A SUS DISCURSOS ● ALGUNOS EXPERTOS CREEN QUE HUMANIZA SU IMAGEN

LUIS PABLO BEAUREGARD, México

Durante años una fotografía con el presidente era un tesoro muy valorado en el mundo de la burocracia. Una imagen con el hombre más poderoso de México destacaba en una oficina más que un título universitario o algún reconocimiento. Hoy, en un país con 100,6 millones de móviles, se ha convertido en una medalla asequible para cualquiera.

Enrique Peña Nieto, el presidente de México, se ha convertido en un maestro del autorretrato digital. A juzgar por la página oficial del Gobierno (www.presidencia.gob.mx), el mandatario ha disparado cientos de imágenes acompañado de quien acude a escuchar sus discursos: alumnos destacados, enfermeras, petroleros, indígenas huicholes, deportistas. El archivo data desde el 30 de noviembre de 2012, cuando un Peña embarnecido posaba sonriente junto a una mujer horas antes de jurar el cargo, y llega hasta el día de hoy, con un líder que ha perdido varios kilos y cuyas sienes comienzan a encanecerse.

Desde la campaña de 2012 al candidato del PRI le preocupaba su imagen. Al llegar a Los Pinos —la residencia oficial— en diciembre de ese mismo año, sus estrategias conformaron un equipo de profesionales para retratarlo. El Gobierno contrató como editor, una posición clave, a Daniel Aguilar, un prestigioso fotoperiodista que había ganado el Premio Rey de España en 2011 y una mención honorífica en el World Press Photo en 2007, además del Premio Nacional de Periodismo.

“Ese equipo de profesionales ha barrido a los fotógrafos de los medios. Las mejores fotografías de los eventos las producen ellos, ya no las hacen los ojos que mandaban los periódicos. Fíjate en las firmas”, señala el fotoperiodista Ulises Castellanos, fundador de Círculo Rojo, un centro de estudios de la imagen.

Un enjambre de 12 fotógrafos tiene la orden de captar el rastro de saludos y sonrisas que el presidente va dejando en el trayecto entre su vehículo y el templete. Las imágenes se suben pocas horas después a una

sección llamada *Mi foto con el presidente*, donde se pueden descargar por los asistentes al acto. “La presidencia decidió crear ese espacio porque la gente lo pedía”, dice una fotógrafa que trabajó en Los Pinos y que prefiere no revelar su nombre.

El ejercicio de Los Pinos es una apuesta en un mundo donde el *selfie* no deja indiferente a nadie. Algunos lo consideran una frivolidad. Otros como Castellanos, creen que es una buena idea porque “humaniza la imagen presidencial”. “No se llega al caso de EE UU, donde vemos a Barack Obama con su perro o con su familia. Allí sí admiran al presidente. Eso en México no pasaría las pruebas de las redes sociales. Como fotógrafa

fo me parece un acierto que tengan esa comunicación con la gente. Es una manera muy sensible de adaptarse a los tiempos”, dice el fotoperiodista, que hace algunos años retrató el poder en los sexenios de Carlos Salinas (1988-1994) y Vicente Fox (2000-2006).

Antonio Martínez, analista y activista, recuerda que hay casos como el de Michael Higgins, el presidente de Irlanda, que rechazó una fotografía que una admiradora iba a tomar con un móvil con una frase: “no hago *selfies*”, pero accedió a una imagen oficial. “La idea detrás de esto es sobre el profesionalismo y la sacralidad de la figura presidencial. ¿Debe o no debe hacerse?”, señala.

Peña Nieto con miembros de la delegación mexicana para los Juegos de la Juventud de 2014.

LOS EXPERTOS CREEN QUE ES UNA BUENA IDEA PORQUE HUMANIZA AL MANDATARIO

Los móviles en el bolsillo han aminorado el acartonamiento de una institución que los gobiernos del PRI fijaron como fría y distante. “Los selfies son la sustitución de los autógrafos que pedías a los rockeros”, dice Castellanos. “Una fotografía con el presidente no desgasta su figura, lo vuelve un personaje contemporáneo”, añade.

HA LEVANTADO UN ACTA DE INSPECCIÓN

Hacienda reclama a TV3 que devuelva 80 millones de IVA

Hasta ahora las subvenciones de la Generalitat a los medios de comunicación estaban exentos de pagar el impuesto

J. Sacristán BARCELONA.

La Agencia Estatal de la Administración Tributaria (AEAT) del Ministerio de Hacienda ha puesto contra las cuerdas a la Corporación Catalana de Medios Audiovisuales (CCMA) al reclamarle 80,5 millones de euros en concepto de deducción del IVA. Hacienda ha levantado un acta de inspección y la CCMA ha comunicado a la AEAT su disconformidad, además de anunciar que emprenderá todos los procedimientos legales oportunos para defender los intereses de TV3 y *Catalunya Ràdio*.

La discrepancia se origina por el cambio de criterio que ha aplicado Hacienda sobre la deducción del IVA en las subvenciones públicas que la CCMA recibe directamente de los presupuestos de la Generalitat para financiarse. Hasta ahora, la Corporación podía deducirse el IVA y, tras el cambio de criterio el al AEAT, ahora deberá abonarlo. Según la entidad que preside Brauli Duart, "*TV3 y Catalunya Ràdio* aplican exactamente los mismos criterios regulados por la normativa fiscal desde el inicio de la aplicación de este impuesto", un sistema avalado por el Tribunal de Justicia de la Unión Europea.

En su acta, Hacienda exige a la CCMA que retorne el IVA deducido en 2012 y 2013, pese a que según asegura la Corporación "la liquidación ya había sido aceptada". Para garantizarse el cobro, la AEAT ha paralizado el pago a la CCMA del IVA todavía pendiente de retorno de parte de 2013 y del importe correspondiente a 2014. Esta paralización en los retornos está provocando fuertes tensiones de tesorería en los medios públicos catala-

El presidente de la CCMA, Brauli Duart, del que depende TV3. LUIS MORENO

La Agencia Tributaria bloquea las devoluciones de IVA para asegurarse el cobro

nes, que tienen problemas para afrontar los pagos. Duart considera que la medida adoptada por Hacienda "compromete gravemente la viabilidad" económica de los me-

dios que depende de la Generalitat.

La Corporación asegura que la petición de Hacienda de 80,5 millones "no es asumible" con sus recursos actuales sin que esto comporte la renuncia del modelo de servicio público de comunicación. Por este motivo, Brauli Duart informará al *Parlament* y al *Govern* para acordar conjuntamente las actuaciones de respuesta más adecuadas ante la decisión de Hacienda.

El presupuesto de la CCMA se ha rebajado de 457 millones en 2010 a 290 millones en este 2014.

elradar

Mariano Rajoy Brey

Imatge del compte de Twitter
de Mariano Rajoy. TWITTER

El compte de Twitter de Rajoy suma 60.000 seguidors en un dia

Els usuaris de les xarxes socials van posar en dubte ahir el sobtat increment de seguidors que va registrar el compte de Twitter de Mariano Rajoy. El compte hauria sumat 61.409 seguidors en només unes hores, de dijous a divendres. Aquest fet es va convertir en notícia, que es va escampar ràpidament pel fet que la majoria dels seus nous *followers* escriuen en llengua àrab. El *hashtag* #NoBots i les paraules *Twitter de Rajoy* es van convertir ahir en *trending topic*, i les piulades que feien broma sobre el fenomen van ser constants a la xarxa social al llarg de tot el dia.

Des del mateix perfil del president del govern espanyol es va atribuir aquest fet a un *bot*, un programa informàtic que crea perfils falsos. "S'està treballant per esbrinar qui hi ha darrere d'aquesta estranya campanya. Donem la benvinguda al nostre Twitter a gent real #NoBots", van publicar ahir els gestors del compte de Mariano Rajoy, amb la signatura "*Equipo Twitter MR*".

L'empresa especialitzada en *branding* Te-seo Comunicación va explicar que l'objectiu dels *bots* és sumar seguidors que prèviament s'han comprat, ja sigui per a benefici propi o per a tercers, amb la finalitat de perjudicar la seva imatge.

Hisenda reclama 80,5 milions a la CCMA pel conflicte de l'IVA

L'Agència Estatal de l'Administració Tributària (AEAT) del ministeri d'Hisenda va comunicar ahir a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) l'acta d'inspecció sobre el conflicte de l'IVA que les enfronta. L'AEAT reclama a la Corporació el pagament dels imports per deducció de l'IVA que s'ha efectuat durant els anys 2012 i 2013. Hisenda també ha paralitzat el pagament a la CCMA de l'IVA encara pendent de retorn de part del 2013 i de l'import corresponent a l'exercici 2014. Això malgrat que a hores d'ara no s'ha iniciat cap expedient d'inspecció per a aquest any. La suma d'aquestes actuacions entre el 2012 i el 2014, tal com explica la Corporació en una nota, suposa un "impacte global negatiu de 80,5 milions d'euros i compromet greument la viabilitat de la CCMA". La Corporació assegura que després d'haver ajustat en 166,7 milions d'euros el seu pressupost els últims anys, "aquesta exigència del ministeri d'Hisenda de 80,5 milions no és assumible per la CCMA amb els seus recursos actuals, sense que això comporti la renúncia del nostre model de servei públic de comunicació". La CCMA afegeix que aquesta acció suposa "una greu amenaça per a la viabilitat de l'actual model de TV3 i Catalunya Ràdio".

El president de la Corporació, Brauli Duart. ACN

CONTROVÈRSIA AUDIOVISUAL

Hisenda exigeix a TV-3 80 milions

► La garrotada arriba per un canvi de criteri de l'aplicació de l'IVA

EL PERIÓDICO
BARCELONA

Els pitjors auguris que va anunciar abans de l'estiu Brauli Duarte, president de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA), s'han complert, i amb escreix. Després d'uns mesos d'incertesa, el Ministeri d'Hisenda ha deixat anar la bomba: reclama un total de 80,5 milions d'euros dels exercicis del 2012 i el 2013 per l'IVA que, fins ara, la tele i la ràdio autonòmiques no pagaven, al considerar que estaven exempts d'aquest impost en l'apartat de servei públic.

La CCMA té dues vies de finançament: els ingressos per publicitat (que vénen a ser el 20%) i els de la subvenció directa (al voltant del 80%). De la primera font, com a activitat econòmica, tributa l'IVA, però pels ingressos públics no es dedueix aquest impost i, per tant, se li tornava. Fins ara. A finals del 2013, Hisenda va comunicar a la CCMA que s'havien canviat els criteris d'aplicació de l'IVA, i de manera retroactiva (des del 2012).

Així, no és que la CCMA hagi cisat aquests milions, sinó que el ministeri que dirigeix Cristóbal Montoro es fonamenta en un «canvi de criteri» de la mateixa administració tributària en la deducció de l'IVA. Això afecta, no només TV-3, sinó totes les televisions i ràdios públiques no estatals (inclosa BTV, que ha de

tornar per aquest canvi de criteri cinc milions d'euros).

La CCMA ha denunciat aquesta iniciativa del ministeri i defensa que TV-3 i Catalunya Ràdio apliquen exactament els mateixos criteris regulats per la normativa fiscal des de l'entrada en vigor de l'impost. Aquesta acció d'Hisenda, segons la CCMA, comporta «greus efectes sobre l'exercici pressupostari en curs i amenaça la viabilitat del projecte de ràdio i TV públiques de Catalunya». Per això, la CCMA iniciarà tots els procediments legals oportuns per defensar els interessos legítims de TV-3 i Catalunya Ràdio.

Segons la Corporació, la reclamació d'Hisenda no l'avalua cap llei, sinó un «canvi de criteri», i apunta que la norma vigent li ha permès aplicar l'actual sistema de deducció de l'IVA, des de la creació d'aquest impost, que va ser avalat pel Tribunal de Justícia de la UE.

La CCMA també ha anunciat que Duarte informará el Parlament i la Generalitat per acordar conjuntament les respostes més adequades a aquesta decisió d'Hisenda, que arriba en un moment econòmic molt delicat per a l'empresa autonòmica: en quatre anys ha vist reduït el seu pressupost en un 36% (fins als 290,8 milions del 2014). ≡

TANDA DE PENALS

XAVIER BOSCH
PERIODISTA

Tots els camins duen a Mediapro

1. Televisió

El principal ingrés "atípic" del Barça, com diria Núñez, són els drets de televisió. El contracte que Laporta i Oliver van signar a l'últim revolt del seu mandat s'acaba aquesta temporada. Abans de Nadal, doncs, cal renegociar el contracte, amb Mediapro –boig conegut– o Telefónica –savi per conèixer.

2. Telefónica

La particularitat del primer contracte d'aquesta junta és que només tindrà una durada d'un any. Per què? Perquè a partir de la temporada 2016-17, la LFP negociarà com un sol home de manera conjunta per a tots els clubs amb l'operadora que ho consideri oportú. Aleshores, Telefónica apostarà fort.

3. Roures

Ja fa més d'un any, Rosell i Roures es van reunir a l'Empordà sense arribar a cap acord. Ara, al Barça, Bartomeu, Arroyo i Rosich es miren amb lupa les propostes de contracte i, per dir-ho a la manera de Gaziel, ara que es reediten les seves imprescindibles memòries, *Tots els camins duen a...* Mediapro.

4. Bartomeu

El president, però, a hores d'ara té la mosca al nas amb els horaris dels partits de Lliga al Camp Nou. Contra l'Athletic i contra l'Eibar, dissabte, a les 16 hores. Tot i que sembla un horari familiar, la realitat és que no ho és gaire perquè el culer no té l'hàbit de dinar tant d'hora. S'hauria estimat més a les 12.

5. Barça TV

De l'acord amb Mediapro també en penja l'explotació de Barça TV. Amb programes més que dignes i els partits del futbol base, el canal té una audiència molt limitada. Solució? ¿Una tele d'abast mundial per internet? Això significaria deixar de pagar el lloguer del canal al Grupo Godó. Complicat.

Hisenda reclama 80,5 milions a la Corporació en concepte d'IVA

► La CCMA anuncia que recorrerà aquesta petició que, al seu criteri, es deu a un «canvi de criteri»

BARCELONA | EFE/ACN/DdG

■ El Ministeri d'Hisenda ha reclamat 80,5 milions d'euros a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) en concepte de l'IVA que grava les televisions i ràdios públiques de l'Estat. En un comunicat enviat ahir, la CCMA va assenyalar que el Ministeri fonamenta la seva petició en un «canvi de criteri» de la mateixa administració tributària en la deducció de l'IVA que afecta les televisions

i ràdios públiques no estatals.

L'Agència Estatal de l'Administració Tributària (AEAT) del Ministeri d'Hisenda va comunicar ahir al matí a la Corporació l'acta d'inspecció sobre el conflicte de l'IVA, en la qual li reclama el pagament dels imports per deducció que s'han efectuat durant els anys 2012 i 2013. En el moment de la notificació, la CCMA va comunicar a l'AEAT la seva disconformitat amb aquesta reclamació i va expressar la voluntat d'iniciar «tots els procediments legals oportuns» per defensar els interessos legítims dels mitjans públics catalans.

Fins ara, la CCMA es deduïa l'IVA del 100 % dels seus ingressos, entre els quals s'inclouen les apor-

tacions del govern autonòmic i els ingressos per publicitat però, després del canvi de criteri d'Hisenda, les televisions públiques només poden deduir-se l'IVA dels ingressos percebuts en concepte de publicitat i no de les aportacions públiques.

La Corporació defensa així mateix, que TV3 i Catalunya Ràdio apliquen exactament els mateixos criteris regulats per la normativa fiscal des de l'inici de l'aplicació de l'impost. La CCMA fonamenta la seva disconformitat en el fet que aquesta reclamació del Ministeri d'Hisenda no està avalada per cap llei, sinó exclusivament per un «canvi de criteri» de la mateixa administració tributària.

De fet, la normativa vigent és la que ha permès a la CCMA aplicar l'actual sistema de deducció des de la creació d'aquest impost i ha estat avalat fins i tot pel Tribunal de Justícia de la Unió Europea.

Perilla la viabilitat

L'acció d'Hisenda, segons la CCMA, comporta «greus efectes sobre l'exercici pressupostari en curs i amenaça la viabilitat del projecte de ràdio i televisió públiques de Catalunya». En el mateix comunicat s'al·lega que l'exigència de pagament dels 80,5 MEUR no és «assumible» després d'haver reduït en un 36% els pressupostos del 2010 al 2014 (dels 457,5 MEUR als 290,8).

El president de la Corporació, Brauli Duart, informarà al Parlament de Catalunya i al Govern de la Generalitat per tal d'acordar conjuntament les actuacions de resposta a aquesta decisió del Ministeri d'Hisenda.

Joana Biarnés, sin complejos

ADENTRARSE en el extraordinario trabajo de Joana Biarnés es sumergirse en una experiencia vital intensa, ver con ojos de mujer en un mundo de hombres; de forma natural, sin complejos; sin histrionismos, pero con personalidad y sin más reivindicación que la de querer contar historias con su cámara. Periodismo en estado puro.

La exposición que se inaugura hoy en la Sala Muncunill es una buena oportunidad para admirar una pequeñísima muestra de un trabajo en el que fluye con sólida sencillez una parte de la historia de la España de los años 60. La terrassense Joana Biarnés, la Juanita Biarnés de Pueblo o ABC, es la primera fotoperiodista española, pero su trabajo no es bueno por ser la primera sino porque es francamente notable en el fondo y en la forma, porque vio lo que no vio nadie, porque estuvo donde no estuvo nadie y, lo más importante, porque imprimió al periodismo gráfico una identidad propia.

Es un buen momento para reconocer y reivindicar la trayectoria excepcional de esta profesional terrassense con una exposición que reúne un puñado de gemas del gran tesoro que esconden sus archivos personales.

Hacienda reclama a la CCMA 80,5 millones por el IVA

M.Menchén. Barcelona

Nuevo contratiempo económico para la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA). El holding de medios de la Generalitat anunció ayer que la Agencia Tributaria le ha abierto un acta de inspección, por la que le reclama 80,5 millones de euros por una presunta mala gestión de las deducciones del IVA en 2012, 2013 y 2014 relativas a la subvención que recibe de la Generalitat.

El grupo, que integra a TV3 y Catalunya Ràdio, anunció ayer que iniciará los procedimientos legales necesarios para defender sus intereses, y recordó que el propio Ministerio de Hacienda había aceptado con anterioridad las liquidaciones de los tres ejercicios. La CCMA criticó ayer que la Agencia Tributaria realice esta sanción que "no está avalada por ninguna ley, sino exclusivamente por un cambio de criterio de la misma Administración". En este sentido, el ente que preside Brauli Duart añadió que "la normativa vigente es la que ha permitido a la CCMA aplicar el actual sistema de deducción del IVA desde la creación de este impuesto y ha estado avalado incluso por el Tribunal de Justicia de la Unión Europea".

El nuevo criterio limitaría las deducciones del IVA a los ingresos por publicidad, que cada vez tienen menos peso en la cuenta de resultados de la radiotelevisión pública. El grupo asume que, de no resolverse este conflicto a su favor, la sanción "compromete gravemente la viabilidad de la CCMA". Entre 2010 y 2014, el grupo ha pasado de tener un presupuesto de 457,7 millones a 290,8 millones de euros.

El programa 'Tarda Tardà' celebra trenta anys d'emissions

El programa de ràdio en català sobre rock'n'roll més antic d'Europa compleix trenta anys d'emissions. *Tarda Tardà*, l'espai que condueix Jordi Tardà, inicia demà la trentena temporada a Catràdio.cat, a partir de les 16 h i amb la incorporació de tres fitxatges: Mariano Muni-

esa, que cobrirà concerts arreu del món; Ricard Fusté, que s'encarregarà de fer cròniques de concerts de *hard rock*, i Xavi Ballart, l'enllaç amb el grup U2. A part de tornar carregat d'exclusives musicals, Tardà ha avançat que treballen per celebrar amb els oients una festa d'aniversari.

I TV3 no era legal!

■ En breu se celebraran els 31 anys de les primeres emissions de TV3 (1983) i el seu naixement va ser fruit de desobeir les amenaces del "gobierno" en considerar que no era legal una televisió autonòmica.

En aquells moments governava el PSOE i amb el suport d'UCD havien fet ja la llei de restriccions autonòmiques Loapa, que també va tenir el suport del PSC (sic). La Societat Catalana també va reaccionar i va convocar dos actes importants: el recital per la llibertat al Camp Nou (1981), amb 80.000 assistents, i posteriorment una manifestació que va fer sortir al carrer més de 300.000 persones (març del 1982) i en què va aparèixer una gran pancarta d'"Independència".

El govern de la Generalitat va tirar endavant i no va escoltar totes les amenaces que teníem des del PSOE, el PSC i UCD. No cal recordar més històries... I ara no tindrem la valentia de tirar endavant el procés per la independència que ja reclamàvem el 1982? Tenim les mateixes amenaces. Què farem? Ens acovardirem? No podem perdre més temps i una altra oportunitat. Ara és l'hora, l'11 de setembre i el 9 de novembre. Votem. I sobretot, no caiguem en les provocacions.

ANTONI POUS LAYRET
Mataró (Maresme)

Dimiten dos liquidadores de la televisión valenciana

J. A. VALENCIA.

Dos de los tres liquidadores del ente y la sociedad pública Radiotelevisión Valenciana (RTVV) han presentado su dimisión, según se supo ayer, un día después de publicarse las cuentas de 2013, que mostraban las dificultades a las que se enfrentan para liquidar las dos sociedades, como publicó *eLEconomista*. El Gobierno valencia-

no nombró a dos sustitutos y afirmó que ambos administradores habían aducido motivos personales y profesionales.

La Generalitat hizo públicas las cuentas de las empresas sin aportar los preceptivos informes de auditoría externa ni de la Intendencia de Hacienda. Fuentes de esta Conselleria afirmaron desconocer los motivos por los que dichos informes no están listos.

Vivendi

Esta semana, la *teleco* francesa ha recibido mejoras en su recomendación por parte de los expertos que la siguen. En este sentido, el consenso de mercado que recoge FactSet ha pasado de dar a sus títulos un consejo de mantener a uno de compra. A lo que hay que añadir una subida de precio objetivo del 0,8 por ciento, hasta los 21,93 euros. Una mejora que am-

plía el potencial alcista de la compañía en el parqué hasta el 12 por ciento. Precisamente, este cambio de percepción de la firma ha venido una semana después de anunciar que entraba en negociaciones exclusivas con Telefónica para la venta de su filial brasileña GVT, tras el alza de la oferta del grupo que preside César Alierta hasta 7450 millones de euros.

1714-2014

ENTREVISTA

Miquel Calçada

«Sóc un obsessiu de la causa nacional»

L'heterodox Mikimoto dels 90 s'ha convertit en un autoritzat agent mobilitzador del tricentenari. Subratlla que aquell desastre va obrar el miracle que Catalunya se segueixi reconeixent com a país el 2014.

PER NÚRIA NAVARRO

Sabadell, 1965. Periodista, empresari i comissari del Tricentenari.

El catalanisme de Miquel Calçada passa la prova d'estrès més exigent. Ha fet l'equivalent a 10 viatges a la Lluna per trobar compatriotes al món. Ha estudiat als EUA un parell de màsters per servir millor el país. Té una llanxa anomenada *Estat Català*. Va estar a la Via Catalana a l'altura d'Alcanar –on feia falta–, nodrirà dijous la V i des de fa gairebé dos anys és el comissari del Tricentenari, commemoració del 1714 que l'ha portat a tots els racons de Catalunya i fins i tot a propagar fora el missatge d'aquella derrota.

–El frare caputxí Manel Soler va deixar escrit en un diari, el 14 d'agost de 1714: «Lo estrago no's pot dir, però de vuy a 300 anys se'n recorderà». I aquí estem, 300 anys després, celebrant que ens reconeixem com una comunitat nacional. Viatjant per Catalunya he vist una societat molt esperançada.

–Això abans de la confessió de Pujol, el 25 de juliol. ¿I després?

–També. El president Pujol és una persona humana que encarna virtuts i defectes. El que no pot ser és que, d'un dia per l'altre, un seguit de coses que va fer o va dir, només pel fet

de ser seves, ja no serveixin. Serveixen per si mateixes. Pel que fa al personatge, espero que se sàpiga el que s'hagi de saber, que es jutgi el que s'hagi de jutjar i que s'apliqui la pena que s'hagi d'aplicar.

–Vostè tenia un póster d'ell a la seva habitació.

–Continua al darrere de la porta de la meua habitació d'adolescent, a casa dels meus pares, a Sabadell.

–No l'ha despenjat.

–Aquella habitació és un museu. A mi la notícia em va entristir, naturalment, i entenc que hi hagi gent empipada, decebuda i dolguda. Però hauríem de ser capaços de veure que aquest país, malgrat tot, ha sorgit perquè gent com ell, en un moment determinat, va tenir una idea de país, va crear estructures d'Estat com TV-3, o va decidir que els immigrants, encara que no estiguin empadronats, han de tenir targeta sanitària. Són decisions que fan que siguem aquí.

–Pujol es va presentar com un model d'integritat.

–Jo tinc la meua opinió, però me la guardo. A vegades prenem decisions difícils de comprendre per qui no té tota la informació. És un fet que Pujol

El 1983, als 18 anys, va ser la veu inaugural de Catalunya Ràdio, la primera emissora pública catalana després de la guerra civil.

Dos anys després es va convertir en Mikimoto i va acabar encapçalant el primer 'talk show' de la història de la televisió espanyola, 'Persones humanes'.

Va fundar el 1992, amb Carles Cuni, Flaix FM, la primera emissora de música electrònica del país, que encara gestiona. I el 2003 va marcar tendència amb el famós programa de TV-3 'Afers exteriors'.

Entre el 2010 i el 2013 es va prendre un recés per estudiar a la Universitat de Syracuse (Nova York) dos màsters en Administració pública i en relacions internacionals. Ara està embarcat en un tercer sobre acció exterior i diplomàcia de la Generalitat.

va exposar la seva vida per uns ideals i ho va pagar amb presó. Si fos la persona que alguns estan presentant ara, segurament no seriem on som.

–Pot ser que també l'any 1714 s'hagi mistificat per donar cos a un mite nacional. Aquella Catalunya tenia el seu costat fosc.

–Només cal aproximar-se a les narracions històriques de Francesc de Castellví, capità de la Coronela, per veure que el que va passar va ser molt bèstia. Els fets despullats serveixen per saber que hi ha una sèrie de valors, com la perseverança, la resistència, el fet de tornar-se a aixecar, que han fet que vostè i jo estiguem aquí parlant en un idioma condemnat llavors a desaparèixer. Com qualsevol altra societat hem mistificat el que va passar perquè no ens ho van explicar. Potser gràcies a la mistificació som aquí.

–Mentre un sigui conscient...

–¿S'imagina algun periodista de la televisió nacional francesa que, davant el 14 de juliol, digués: «¿No exagerem una mica amb això de la Bastilla?». No ho fan. ¿Per què? Perquè es reconeixen en els valors de la Revolució Francesa. És bo que, d'una vegada per sempre, se sàpiga que el 1700 la Generalitat ja tenia gairebé 300 anys.

Si hagués evolucionat, segurament s'hauria anat cap a una mena de proparlamentarisme. Aquesta possibilitat es va rebenar el 1714.

–En aquesta missió especial seva li han sortit sabotejadors.

–Alguns, i més que no hi haurà. Jo he tingut prevenció de no hiperventilar. He procurat, procuro, fer les coses amb tranquil·litat. I entenc que hi ha molta gent que pot estar irritada per la qüestió nacional i per la qüestió social, que va lligada.

–¿Repassem invectives? El PPC els va comparar a vostè i a Toni Soler l'altre comissari amb Los Morancos.

–Celebro que el grau de crítiques sigui aquest. Si hem d'anar *ad hominem* perquè ens assemblem a uns humoristes, en el fons, m'estan fent un favor perquè, malgrat que sembla que faig gràcia, mai he sabut explicar acudits.

–Més. La premsa de Madrid ha dit que vostè no cobra com a comissari, però la seva empresa ha rebut del Govern 300.000 euros.

–Durant 23 anys he estat soci d'un grup de ràdio, Grup Flaix, que tenia com a màxima fundacional nedar a contracorrent i no demanar ajuda a cap estament públic. Ho vam man-

Miquel Calçada, als jardins de la Maternitat, seu de la Xarxa de Comunicació Local, dimecres, just abans d'un viatge de 'campanya' a Cork (Irlanda).

NÚRIA PUENTES

tenir durant 14 anys, fins que la vam demanar, com altres grans mitjans, i ens la van donar. Si algú de Madrid es fixa en això, que és una dada publicada al DOGC...

-¿Contesta als atacs?

-No, però tinc una sèrie de noms de gent que ha escrit coses i a qui, una vegada hagi acabat la meua tasca, potser trucaré i amb qui quedaré per aclarir-les.

-¿Patriota és un terme que el defineix?

-Etimològicament, *patriota* significa persona que estima la terra del pare. En aquest sentit, sí. Jo sóc català, no sóc nacionalista.

-Doncs el feia nacionalista, ja ho veu.

-No tinc res a veure amb el nacionalisme xovinista, tancat, que només veu les seves virtuts. A Catalunya entenem el nacionalisme associat a una sèrie de valors encarnats per una persona i fora, en un sentit imperialista que no té res a veure amb el patriotisme de resistència que ha sigut el nostre.

-¿Resistent s'ajustaria més a la seva forma, aleshores?

-Català a seques, hi insisteixo.

-¿Fins a l'obsessió?

-Sí, ho reconec. Sóc un obsessiu de la causa nacional. Però si ets conscient que ho ets, potser ho ets una mica menys...

-¿Com li va néixer l'ardor?

-¿Com em va néixer...? Quan va morir Franco jo tenia 10 anys. Recordo cantar amb els Cors de Clavé a l'Orfeó de Sabadell i veure una senyora que plorava al sentir el *Cant de la Senyera*. Després vaig saber que havien matat el seu marit i que havien prohibit aquella cançó durant la dictadura de Primo de Rivera. Quan les coses es prohibeixen, reacciono.

-Després, el 1994, va tocar els borbons quan eren intocables.

-No n'estic orgullós. Senzillament volíem dedicar un programa de *Persones humanes* a la infanta Elena sabent que allò provocava inquietud en el públic. Res més. En aquella època era bastant ingenu, encara que veig que no era l'únic...

-Va ser un gest antimonàrquic de risc.

-Intel·lectualment, ningú pot defensar que un senyor estigui per sobre de tots els altres perquè li ve d'herència. I els borbons, en concret, encara menys, perquè són els que van arrasar el nostre entramat. Però no tinc cap mena de problema amb la per-

“

«Si Pujol hagués estat la persona que alguns estan presentant, no seríem on som»

sona de la infanta o de l'actual rei, que dona la casualitat que també es diu Felip.

-¿I avui, quina Catalunya té al cap?

-La mateixa que vol la gent que va sortir al carrer el passat Onze de Setembre, i que sortirà aquest.

-No tots volen la mateixa.

-Jo vull una Catalunya més justa i que ens permeti ser responsables dels nostres actes, perquè no ho som des del 1714. I quan hàgim arribat a la independència tindrem tots els problemes de qualsevol societat normal. Ni més ni menys. Uns la voldran enfocar d'una manera i altres, d'una altra.

-Parlem de la seva. ¿Democràtica? ¿republicana...?

-Jo només vull arribar allà. I després a cultivar un hort.

-No cola. ¿Tant que s'ha preparat per a un futur polític?

-Només vull ser una bona persona i empenyer el procés fins a veure aquest país independent. *That's it*.

-Això no encaixa amb la seva fama d'ambició desmesurada.

-Sí tingués una ambició desmesurada no seria aquí.

-Ja que hi és, digui com desencallaria els conflictes que vindran.

-No hi ha cap més sortida que el diàleg. Jo no em puc creure que la 13a potència econòmica mundial, com és l'Estat espanyol, no tingui assessors que pensin: «Aquí tenim un problema, no l'hem sabut encarar, l'hem d'afrontar».

-Els fets semblen desmentir-ho.

-Algun dia s'haurà de fer un monument als autèntics patriotes catalans: Monago, Wert... Bromes a part, la societat catalana no vol l'enfrontament, però té clar el concepte de dignitat. Sense males cares, sense cridar, hem de fer el nostre camí i, a la llarga, ho entendran. Un 35 o 40% de la població de l'Estat espanyol, silenciosos, estan d'acord que els catalans decideixin. Potser sortirà un líder espanyol que agafi el toro per les banyes, com Mandela a Sud-àfrica. Crec que en 10 anys ens entendrem amb Espanya. Perfectament.

-Ja, però el 9-N és d'aquí dos mesos.

-Les urnes i la logística estan preparades, hi ha una llei de consultes que ha passat el Consell de Garanties Estatutàries i és difícil tombar-la perquè recull jurisprudència del Tribunal Constitucional. De manera que endavant les atxes. ■

CARRETERES SECUNDÀRIES BRU ROVIRA

FOTOPERIODISME AMATEUR

EL FESTIVAL DE FOTOPERIODISME VISA POUR L'IMAGE D'ENGUANY PLANTEJA UNA PREGUNTA d'una enorme importància per a la continuïtat de l'ofici: ¿sobreviuran els fotògrafs professionals -i els videocàmeres- a la fotografia amateur, popular, de masses, que circula lliurement per internet i, sovint, acaba a les portades dels grans diaris i a les principals cadenes de televisió per *informar* sobre el que ha passat sense que un fotògraf professional ho pogués enregistrar?

Per demostrar la força i la transcendència informativa que té aquesta nova manera de captar l'actualitat i fer-la pública, Visa pour l'Image presenta una exposició d'una trentena de fotografies amateurs fetes des de l'any 2001 que tenen la doble qualitat de ser *exclusives* i d'haver captat una sèrie de fets de la nostra història contemporània que, altrament, mai hauríem pogut veure, ja que són imatges a les quals no va poder accedir cap professional del periodisme.

Una de les sèries més emblemàtiques d'aquest periodisme individual, privat, amateur, és la de les tortures i humiliacions que van patir els presoners iraquians a la presó d'Abu Ghraib. La majoria fetes pels mateixos soldats nord-americans, probablement com un divertiment o un record macabre de la seva "missió civilitzadora", aquestes imatges van provocar un gran rebombori mundial i van servir per certificar el règim de tortures i maltractaments que negaven les autoritats polítiques i militars nord-americanes. La fotografia escadussera d'un presoner encaputxat, disfressat amb parracs, els braços en creu, enfilat en precari equilibri sobre una caixa, amb el fons d'una paret per on regalimen restes de sang, passarà a la història d'aquest segle com una de les imatges icòniques de les guerres que van començar a l'Iraq i a l'Afganistan i avui s'estenen per tota la regió sense que siguem capaços de preveure com acabaran.

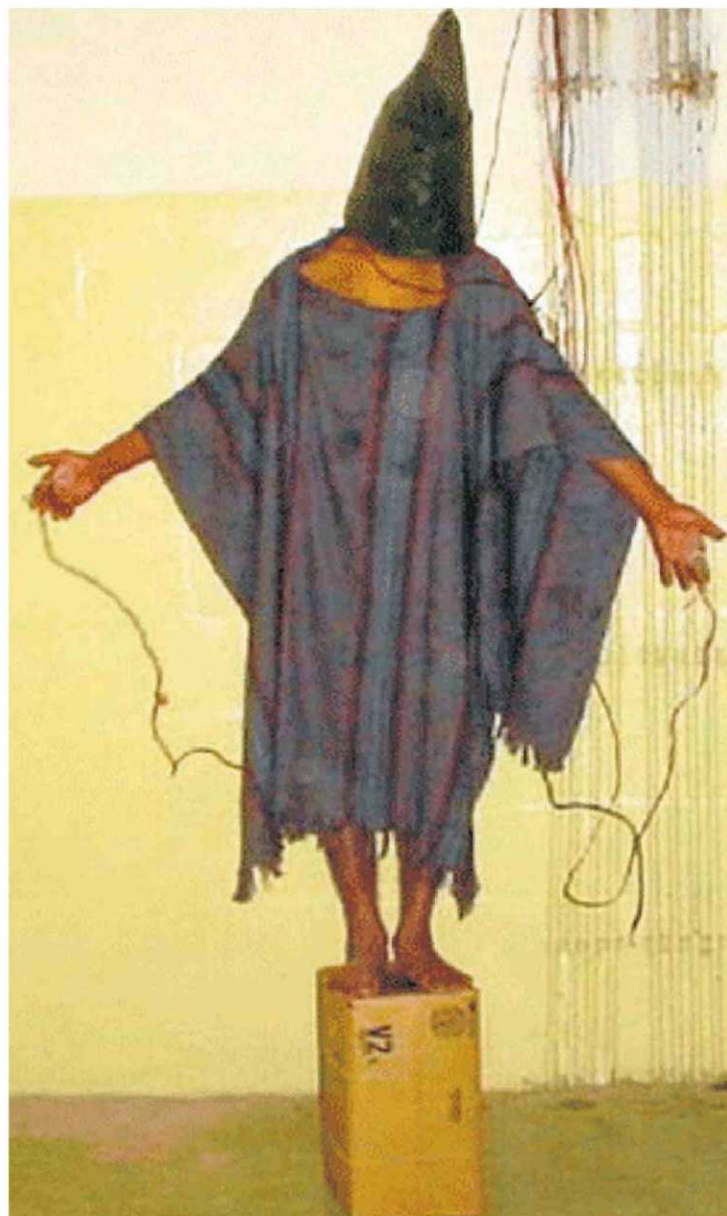
El que veiem en aquestes fotografies, però, no només és el que ensenyen, sinó que també hi trobem un relat amagat, fins i tot més significatiu, precisament en la posició del que fa la fotografia. Els soldats nord-americans, en fotografiar una escena d'humiliació dels seus presoners amb un gaudi manifest, es retraten a ells mateixos amb una profunditat subjectiva difícil de superar i, al mateix temps, fan el pitjor servei possible a la propaganda bèl·lica que tan sovint impregna la fotografia oficial i el relat novel·lesc i cinematogràfic que acompanya les guerres: la foto de la soldat Lynndie England estirant pel coll amb una corda, com si fos un gos, un soldat despullat és una imatge que ens obliga a pensar sobre la barbàrie i la destrucció mo-

ral de l'ésser humà sotmès a la violència. Quan observes atentament l'escena hi veus la soldat Lynndie, hi veus el pres, però sobretot hi veus -quasi el pots oïr, intuir-ne el somriure, la mirada morbosa i descerebrada- la persona que dispara l'obturador de la càmera fotogràfica.

A la mateixa sèrie exposada al festival de Perpinyà hi podem veure imatges com la de l'execució de Saddam Hussein, a Bagdad, el 30 de desembre del 2006, o la de Muammar al-Gaddafi, l'octubre del 2011, quan el seu comboi va ser interceptat per un míssil francès i Gaddafi, ferit, va ser executat sense que mai s'hagi pogut aclarir exactament com van succeir els fets. Les fotos de Hussein i la de Gaddafi van donar la volta al món i van ser les úniques imatges que es van difondre per certificar la seva mort. Totes dues pertanyen a les fotografies fetes de la filmació d'un telèfon mòbil. En el primer cas, va ser la mateixa televisió iraquiana la que les va difondre, però en el cas de Gaddafi, l'*exclusiva* la va aconseguir un fotògraf francès de l'agència AFP, Philippe Desmazes, que es va trobar sobre el terreny amb l'home que havia filmat els fets amb un telèfon i va aconseguir fer una foto d'aquelles imatges en moviment i distribuir-la per tot el món.

Ens cal replantejar l'ús que fa la societat de la divulgació massiva i desordenada de la informació

Malgrat que els organitzadors sostenen que totes aquestes fotografies "no han canviat el fotoperiodisme", és evident que la irrupció massiva de les imatges amateurs a les portades dels mitjans de comunicació obliga a un replantejament constant de l'ús que la societat moderna fa de la divulgació massiva, amateur i desordenada de la informació. L'editor Jaume Vallcorba, mort aquest estiu, va fer al juliol una conferència a la Universitat Pompeu Fabra -que es pot llegir sencera a la web de l'editorial Acontilado- en què deia que "l'infinít d'Internet", com "qualsevol altre infinit material sense límits, s'assembla perillosament al desert". La feina d'editor hauria de ser, deia Vallcorba, trobar un marc per acotar-lo, un marc que dirigeixi la nostra mirada, "subratlli, accentui, estructuri, elimini tot el que sigui superflu, aprofundeixi el que és essencial". Em sembla una molt bona recepta també per al periodisme: no perdre mai de vista que l'infinít sense un marc que l'acoti és completament estèril. ■

Les imatges de les tortures a Abu Ghraib van donar la volta al món, no només per la seva crueltat, sinó pel fet que van ser els mateixos soldats els que les van fer com a sinistre trofeu de guerra.

A. EXARCHOPOULOS → 'CAP DE TURC' → GÜNTER WALLRAFF

El 2010 Adèle Exarchopoulos
va participar en el film coral
'Cap de turc' a les ordres de Pascal
Elbé. 'Cap de turc' és també
el títol de l'obra més cèlebre
de Günter Wallraff

Wallraff, el periodista cínic

AL PRINCIPI, ELS CAVALLERS DEL PERIODISME estaven asseguts a la tribuna, explica Tom Wolfe al pròleg d'*El nou periodisme* (1973). Des d'allà es divertien observant el circ de la vida, apaivagant la gana en abundants pessebres oferts –“És inevitable, noi, si no ho fas tu ho farà algú altre”– pels que protagonitzaven les notícies. Mentrestant, escrivia cròniques de color que reflectien un sistema aproblemàtic. Bons nanos. Llavors –i *Facts, fuck, facts!*– van arribar els bàrbars que es pixaven en el servilisme, l'objectivitat i les piràmides invertides; i que iescrivien en primera persona, sant Pulitzer gloriós! Aquests brètols no només preguntaven a les fonts i anaven al lloc dels fets sinó que ells eren la font i on ells eren era el lloc dels fets. El reportatge –i després novel·la– de Hunter S. Thompson de l'any 1965 sobre els Àngels de l'Infern, aleshores una perillosa tribu de motoristes, va suposar el primer d'una llarga llista de reportatges que enfocaven el discurs dels mitjans sobre temes amagats i que estaven elaborats jugant-s'hi la pell.

Un any més tard, un jovenet anomenat Günter Wallraff va fer sulfurar els empresaris alemanys amb un reportatge titulat “Et necessitem com a obrers a les empreses de la RFA” (1966). Wallraff, un *outsider* sense estudis i molt crític amb el paper que jugava el periodisme, amagava la seva identitat i es construïa un personatge per poder explicar les històries amb veracitat des de la perspectiva dels perdedors. Així va ser com va treballar com a obrer durant dos anys –res de 21 dies– en cinc empreses. “Has d'enganyar per no ser enganyat”, assegurava, i va provocar un tsunami de debats ètics que avui encara duren, en què els que consideren que el seu no és un periodisme ètic són els que consideren periodisme el que fan els diaris amb un consell editorial farcit de bancs.

“Mai no he escrit sobre res que no hagi experimentat de primera mà”, va dir davant d'un tribunal militar grec quan se'l va jutjar per denunciar les tortures a les presons que ell, òbviament, havia tastat. Admirava els *muckrakers* –periodistes que havien destapat nombrosos casos de corrupció als EUA de començaments de segle– i els procediments de documentació de naturalistes com Zola o Jack London i bevia de les obres de Bertolt Brecht, sobretot de les seves *Cinc dificultats per dir la veritat* (1934). “El crim té un nom i una adreça concreta”, deia Brecht. “Cal utilitzar la imaginació per desemascarar-lo”, afegeix Günter Wallraff. Els seus enemics van dir d'ell: “El seu objectiu és despertar la consciència de classe entre obrers i empleats per suprimir el sistema. És el creador d'una forma d'expressió que prové tant del periodisme com de la literatura i que és una poderosa eina d'agitació”.

Després, als 70, Wallraff va elaborar una sèrie titulada *Reportatges indesitjables* (*El periodista indeseable*, Anagrama, 1979), en què es presenta com a voluntari per a exercicis militars, fa de confident policial, fingeix ser un fabricant de bombes de napalm, porta vida d'alcohòlic sense llar... arriba a fer-se passar per ministre d'un land! El més cèlebre d'aquests reportatges va ser *Sobre l'art dels grans titulars*, on explicava la seva experiència com a periodista al diari *Bild*: Wallraff, àlies *Han Esser*, esbudellava la lògica de manipulació i sensacionalisme d'uns mitjans dominats per les elits polítiques i econòmiques on els reporters, hipercompetitius, són explotats i alienats. Molt actual, de fet.

Però el llibre més conegut de Wallraff és potser *Cap de turc* (1985), on és Ali Sinirlioglu, un treballador turc gràcies al qual evidencia la terrible i inhumana discriminació que patien els immigrants turcs a l'Alemanya Federal. Wallraff es transforma: duu lentilles fosques per als seus ulls blaus, es tenyeix els cabells, parla com un turc. Sinirlioglu pateix accidents laborals sense estar donat d'alta a l'assegurança, s'intoxica, és rebutjat per les mateixes instàncies de caritat de l'Església, és dependent d'un McDonald's... I com sempre, quan Wallraff ho publica, esclata el debat social.

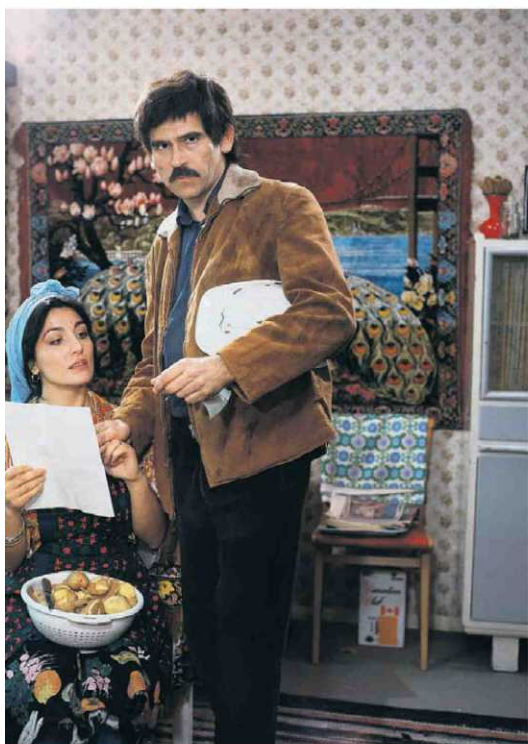
Avui, Wallraff és una celebritat al seu país. Continua actiu i ha publicat fa pocs anys *Con los perdedores del peor de los mundos* (Anagrama, 2010), un recull de més reportatges indesitjables. Com a referent del periodisme europeu, és, juntament amb Kapuscinski, l'altra cara d'una mateixa moneda. Tots dos desenvolupen un periodisme compromès amb els febles. Però, mentre que el reporter polonès ho fa a través d'unes pràctiques extremadament correctes en la forma, Wallraff assumeix el cinisme per lluitar contra el cinisme, com una de les formes d'accedir a la veritat. Potser la que es va deixar Brecht.

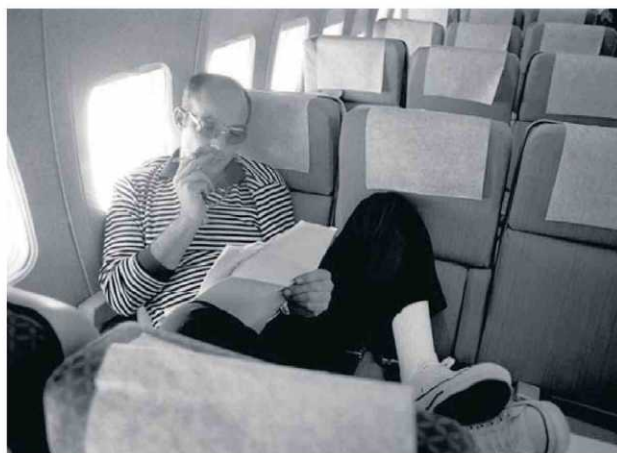
per David Vidal

Günter/Wallraff posant amb els seus companys de feina

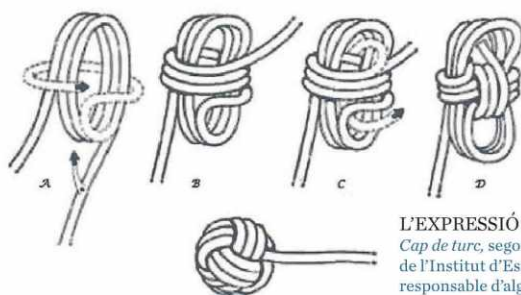
Wallraff caracteritzat com a Ali Sinirlioglu

A dalt, Hunter S. Thompson repassant unes notes en un avió. Sobre aquestes línies, Roberto Saviano, amenaçat per la Màfia

EL PERIODISME GONZO

Aquest és el nom que rep el periodisme que practica Wallraff, en què l'autor s'infiltra en un ambient i amaga la seva identitat. L'etiqueta s'atribueix a Hunter S. Thompson, que el va posar en pràctica amb peces com *Fear and loathing in Las Vegas* [Por i fàstic a Las Vegas]. Wallraff és a l'origen d'una tradició europea del Gonzo menys egolàtrica i més compromesa socialment que la que va desenvolupar Thompson. Acostuma a ser una activitat perillosa, i no només Wallraff ha posat en perill la seva vida, també recentment ho han fet Roberto Saviano amb *Gomorra*, un llibre sobre la Màfia escrit des de dins que li ha costat una sentència de mort, o Antonio Salas, pseudònim rere el qual s'amaga el periodista que va escriure *Diario de un skin* o *El año que trafiqué con mujeres*.

L'EXPRESSIÓ 'CAP DE TURC'

Cap de turc, segons el *Diccionari de la llengua catalana* de l'Institut d'Estudis Catalans: "Persona a qui hom fa responsable d'alguna cosa sense ésser-ho". El títol de l'obra de Wallraff juga precisament amb el doble sentit, literal i figurat, de l'expressió. L'origen d'aquesta expressió es remunta a les croades, quan els cristians es van enfrontar als turcs. En aquells dies, per als cristians, els turcs eren l'origen de tots els mals: la guerra, les malalties, els accidents i fins i tot les catàstrofes naturals. El soldat cristià que aconseguia tallar-li el cap a un turc el penjava amb orgull en un lloc ben visible. A l'esquerra, us ensenym com fer el nus de cap de turc en cinc passes.

ilDom

protagonista

“EL FUTBOL NO TÉ
TANTA IMPORTÀNCIA”

JESÚS GALLEGO

Com cada any, i ja en són 60, la temporada de futbol ha arrencat amb el so de ‘Carrusel deportivo’. El seu nou director vol imprimir al programa el seu segell personal: una combinació de futbol, humor i música

TEXT MANUEL LÓPEZ-LIGERO FOTO LUIS RUBIO

Fa 24 anys que és davant d’un micròfon, però ara Jesús Gallego (Jaraicejo, Càceres, 1968) s’enfronta al seu repte més gran: dirigir el mític *Carrusel deportivo* de la Cadena SER, un lloc en què substitueix Manu Carreño. Format a la ràdio i a la tele (va presentar *Te vas a enterar* i la informació esportiva a Cuatro), aquest apassionat de la música vol donar el seu segell al veterà programa. ¿Com? Una pista: confessa que és al·lèrgic al fanatisme.

Ocupar la cadira de director de ‘Carrusel deportivo’ implica molta responsabilitat. ¿Com ho està vivint? A mi no em crea una gran ansietat això d’asseure’m al mateix lloc que abans van ocupar Vicente Marco, Brotons o Paco González. Simplement als caps els agradava la meua manera de fer ràdio i em van encarregar que fes el *Carrusel* al meu estil.

¿I quin és el seu estil? És difícil respondre a això. Tampoc vull canviar tantes coses. Només vull *ordenar* el *Carrusel* a la meua manera. El que m’agradaria és recuperar la tensió, l’emoció del futbol en directe. Això, potser, s’ha perdut una mica.

Quan tots els partits eren a la mateixa hora era més fàcil fer un programa dinàmic i emocionant. Això ara és gairebé impossible. No ho sé. El que crec és que els nous horaris ens obliguen a treballar més. S’han de pensar nous continguts, pensar què dones a l’oient en aquelles dues hores, a part del partit en qüestió. La meua gran sort és que la SER té una plantilla de grans comunicadors, i pot entrar Antoni Daimiel per parlar de la NBA o Julio Maldonado amb el futbol internacional. D’aquesta manera a l’oient li estàs donant periodisme del bo, no només un partit intrascendent.

¿Ha aparcat la tele per sempre? Ara estic bolcat en la ràdio però tornaré a la tele, segur. L’experiència ha sigut meravellós. I he après moltíssim. He adquirit noves habilitats, com la de parlar al mateix temps que penses el que vols dir. ¡I sense deixar de mirar a la càmera! I en el cas de *Te vas a enterar*, que era directe pur, ho fèiem sense llegir. No teníem teleapuntador. Això sí, la tele és dura. Surts estressat del 95% dels programes. A la ràdio, no. La gent es torna més boja a la tele que a la ràdio.

Vostè que coneix la tele per dins, ¿les tertúlies cridaneres de futbol, de veritat les veu la gent? Tenen el seu públic, encara que molt reduït. Fan més soroll que altra cosa. Jo he anat a alguna d’aquestes tertúlies, però el format no m’agrada.

¿El periodisme esportiu peca de fanatisme? Jo és que estic en contra que un periodista s’hagi d’alinejar amb un equip. I no t’has d’encendre, això no té tanta importància. Jo disfruto amb els partits interessants, jugui qui jugui. L’Atlètic de l’any

passat no era un prodigi estètic, és cert, però s'hi veia tota la feina que hi havia darrere. Jo el disfrutava. I ni li explico amb el Barça de Guardiola, que és el millor equip que he vist.

Sempre s'ha dit que la premsa esportiva catalana és més incisiva que la madrilenya. A Madrid es diu el contrari: que la premsa de Barcelona està venuda al Barça.

Home, pensí en les rodes de premsa de Van Gaal o de Tata Martino. Els periodistes anaven a la jugular. Sí, potser només se'n va salvar Guardiola, entre altres coses perquè l'equip jugava tan bé que era impossible dir res. Però aquelles rodes de premsa eren cerimònies d'una hora i mitja, tot era sabó, només hi faltava l'encens. Això tampoc és.

¿Seria capaç d'anomenar un president de futbol modèlic?

Mmmmm, és difícil... [Murmura mirant al sostre] Sí, crec que sí. Ara semblarà estrany, perquè era molt histriònic, però diria Joan Laporta. Es va enfrontar als Boixos Nois, els va fer fora de l'estadi, i això, en aquell moment, tenia molt de mèrit. Abans, els ultres, els violents, tenien molt poder als clubs. Això ha canviat, i en part és gràcies a ell. I la gent va avui al Camp Nou més tranquil·la que abans.

¿Un periodista esportiu que sigui crític amb Florentino Pérez pot perdre la feina? No crec que gaires periodistes hagin perdut la feina per criticar Florentino.

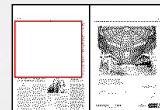
Atenció, que té molt de poder. Potser abans, quan va arribar a president del Madrid, sí que trucava a les redaccions demanant explicacions quan llegia alguna cosa que no li agradava, però això és perquè no coneixia el món del futbol. Ell coneixia el món de l'empresa i és el que feia amb la premsa econòmica, que és molt més dòcil. Ja no ho fa. N'ha après.

PASSIÓ PER LA MÚSICA

Amb l'objectiu d'escapar-se del perfil més ranci de la ràdio esportiva, Jesús Gallego va trobar la fórmula del seu èxit (explotada durant anys en el seu programa *Ser deportivos*) combinant esport, humor i les últimes (i millors) peces de la música indie. "El futbol i la música són les grans manifestacions de masses del nostre temps", explica.

"L'única cosa comparable a una gran final, pel que fa al públic que mou, són els grans festivals, com el de Glastonbury". Quan se li pregunta què és el que, en aquests moments, sona en bucle al seu iPod, ho té clar: "*Lazaretto* [a la imatge], de Jack White. És el millor disc del 2014".

BOICOT DIPLOMÀTIC

La mà dreita de Rajoy justifica la censura a 'Victus'

Moragas, cap de gabinet del president, critica que es promocionés el llibre "utilitzant plataformes de l'Estat"

MARC COLOMER
BADALONA

Quan encara no havien passat 24 hores després que el govern espanyol negués que hagi aplicat la censura política en el cas de l'anul·lació de la presentació de la novel·la *Victus* (La Campana), d'Albert Sánchez Piñol, a Utrecht (Holanda), el cap de gabinet de Mariano Rajoy va contradir ahir aquesta versió, i va justificar, encara que de forma implícita, que, efectivament, l'anul·lació responia ja no només al contingut de la novel·la, sinó també al fet que pretengués promocionar-se "utilitzant les plataformes de l'Estat", com és l'Institut Cervantes.

"[El llibre] és clarament manipulador sobre la història d'Espanya i Catalunya", va deplorar ahir Moragas, ignorant així que es tracta d'una novel·la i, per tant, amb les previsible dosis de ficció. Moragas va carregar contra la novel·la d'Albert Sánchez Piñol durant un col·loqui en l'última de les jornades de la conferència política que el PP ha celebrat a Badalona a menys d'una setmana de la Diada Nacional, en què es commemoraran els 300 anys de la desfeta del 1714, uns fets que relata de forma novel·lada l'obra de Sánchez Piñol, que tindrà una adaptació al còmic el 2015 de la mà de Norma Editorial i La Campana.

El cert és que l'editora holandesa de *Victus* –el llibre que va elogiar Mariano Rajoy després de triar-lo per a les vacances d'estiu del 2013–, Juliette van Wersch va relatar que hores abans de la presentació de la novel·la va rebre una tru-

El cap de gabinet de Mariano Rajoy, el català Jorge Moragas (a la fotografia, en una imatge d'arxiu), va reconèixer ahir la intenció política de la censura de *Victus*. MANOLO GARCÍA

cada de la delegació a Utrecht de l'Institut Cervantes –dirigit per Isabel Clara Lorda– per cancel·lar l'acte per "ordre de Madrid". "Tot i que el govern espanyol pugui veure un paral·lelisme entre el llibre i el que passa avui a Catalunya, no és raó suficient per carregar-se la llibertat d'expressió", va relatar Van Wersch al diari holandès *NRC*.

La censura aplicada pel ministeri d'Afers Estrangers espanyol se li ha acabat girant en contra. En termes comercials, però també polítics. L'editora d'Albert Sánchez Piñol, Isabel Martí, va afirmar ahir en declaracions a Catalunya Ràdio que, "a Holanda, el govern espanyol ha fet una campanya gratuïta" de

Bumerang
L'editora obsequiarà Margallo i Wert per la campanya gratuïta

l'obra, per a sorpresa dels editors i la premsa del país. Per agrair els serveis prestats, Martí els enviarà l'edició de butxaca de la novel·la, acompanyada de les dues guies històrica i literària que la setmana que ve publicarà La Campana, per agrair-los "l'ajuda per vendre més bé" l'obra, que ja s'ha editat en 15 països.

La censura se li gira en contra

I, des de l'òptica política, si el govern espanyol, per via de la seva diplomàcia, pretenia posar sordina a la veu d'un autor català, ara haurà de mesurar els costos de l'efecte bumerang. Ahir, l'exconsellera socialista Montserrat Tura va advertir que, davant un Estat que actua com ara a

Bona rebuda a la premsa holandesa

L'art de la defensa és el títol del reportatge de quatre pàgines que el diari *Trouw*, un dels principals d'Holanda, dedicava ahir a *Victus*. "Com un jove impulsu s'uneix als catalans durant el setge de Barcelona infame. Brillant novel·la d'aventures que fa preguntes importants sobre la guerra i la moral", relata el treball periodístic. El rotatiu respon així a la publicació en neerlandès de la novel·la sobre el setge del 1714, que s'havia de presentar dijous a l'Institut Cervantes d'Utrecht en l'acte que va fer suspendre l'ambaixada espanyola per impedir que la conversa entre l'autor i el seu traductor holandès, Adri Boon, es "polititzés".

Utrecht, no tindrà altre remei que optar pel doble sí en la consulta del 9-N. "Si l'Estat continua fent el que fa, molts acabarem votant sí-sí, malgrat que no teníem la intenció de fer-ho", va advertir l'exdirigent del PSC durant una conversa a Catalunya Ràdio sobre el cas de la censura de *Victus*.

Moragas va compartir col·loqui ahir a Badalona amb el president de l'entitat espanyolista Societat Civil Catalana, Josep Ramon Bosch, que va rebre els elogis generalitzats dels populars catalans. I, arengat per l'auditori, va opinar que ha arribat el moment que els unionistes "perdín la por". "Ja n'hi ha prou. N'estem fins als nassos!", va etzibar. —

EL DEFENSOR DEL LECTOR

Pep Collelledemont

Periodista

Hem de ser-hi tots

S'han acabat les vacances –per als que n'han fet, naturalment– i cal posar-nos a punt per estar al cent per cent davant tot el que ens espera. El diari no ha fet vacances i ens ha mantingut informats de tot el que s'ha estat coent a dins i a fora. Haig de reconèixer que he fet vacances d'escriure però no de tenir el diari sempre present. Ja se sap que durant les vacances una de les coses que podem fer i molt és parlar, conversar. El temps és bàsic i normalment quan no hem de treballar disposem de més ocasions per retrobar-nos amb els amics i coneguts i fer canvis d'impressions. Molta, molta gent, m'ha parlat del diari. Ja se sap, són molts anys ficat a dintre d'una manera o altra i si no anem lluny de casa tots ens coneixem.

EN GENERAL, LA GENT ha estat contenta aquest estiu del contingut del diari i de les informacions que ens ha anat enviant. Entre el tema d'en Pujol, la Diada i la consulta n'hi ha hagut per no avorir-nos i El Punt Avui ens ha robat positivament moltes hores del dia. Molts lectors han trobat a faltar el setmanal Presència i també L'Econòmic del dissabte. He intentat explicar-los les raons. Hi ha gent de vacances i l'economia, lamentablement, no està per posar substituïts. I la mateixa economia també respira una mica si no es donen tots els productes que habitualment ens arriben. Però tot plegat és un mes i cal dir que una de les seccions que havien passat a Presència i que té molts lectors, el Sortim, s'ha ampliat notablement en l'edició diària i ens ha ajudat molt per estar al corrent de les ofertes de cultura i oci, que a l'estiu augmenten molt. Amb l'entrada al setembre tots ens posem les piles i el diari torna al cent per cent a la normalitat. I la normalitat serà dura. Passaran coses, ben segur, i ens agradaria que totes fossin positives. Però lamentablement no serà així. Des de Madrid ens han deixat ben clar que no ens passaran

JORDI SOLER

res fàcil i, per tant, cada pas endavant ens farà suar de valent. De moment, la setmana vinent haurem de demostrar una vegada més que la gran majoria dels catalans tenim les coses clares. I ho haurem de demostrar, també una vegada més, sortint al carrer i fent un V tan gran que ningú no en tingui cap dubte. Cal reconèixer que El Punt Avui hi ha donat un bon cop de mà, com ha fet sempre, i ha venut samarretes, encara que som conscients que no és pas aquesta la feina principal del diari. Però en moments extraordinaris s'han de prendre mesures extraordinàries i el diari ho ha fet i crec que bé. Us esperem a tots, doncs, a Bar-

celona dijous vinent. Almenys que les coses no es perdin per nosaltres.

TOT I LES VACANCES dos lectors m'han enviat uns correus per exposar les seves opinions, una de queixa i una altra de felicitació. L'Alfred Benavent, de Vilanova i la Geltrú, es queixa que en la crònica que va aparèixer l'endemà de la jornada castellera que es va fer en aquesta població "només es feia esment de l'actuació dels Castellers de Vilafranca i de la Jove de Tarragona, obviat per complet la presència dels Bordegassos de Vilanova. Lamentablement –continua dient l'Alfred– aquest fet ja es va produir l'any passat en les mateixes da-

tes i jornada". El nostre comunicant ens insinua que potser el periodista autor de la crònica "té algun tipus d'animadversió als Bordegassos". N'hem parlat i puc assegurar-te que d'animadversió, res de res. Malgrat que sempre es parli de l'objectivitat periodística, en el fons els periodistes som subjectius i a l'hora de valorar una actuació expressem el nostre punt de vista, que moltes vegades no coincideix amb el dels altres. Amb tot, crec que almenys alguna referència l'hauria de fer, sobretot tractant-se d'una actuació que es feia a la mateixa població dels Bordegassos. Confiem que la tercera sigui la bona i l'any vinent la informació satisfaci a tothom.

I ACABO FENT REFERÈNCIA a un correu rebut d'una "perruquera agraïda", subscrip-

Amb l'entrada al setembre tots ens posem les piles i el diari torna al cent per cent a la normalitat. I la normalitat serà dura

tora del diari, de Cambrils. Ens escriu per "felicitar-nos mútuament i donar-vos agraïments". Quins són aquests agraïments? Doncs que en una carta de l'abril de l'any passat es queixava que hi havia poca informació del seu poble, ara ciutat, Cambrils i els seus voltants. "Vostè m'augurava, em diu, un possible futur i en menys d'un any s'ha fet realitat; moltíssimes gràcies, ara per a mi ja està tot ben complet." No podíem començar millor la nova temporada que amb les paraules de la nostra incondicional perruquera. Sempre hem pensat que el nostre diari té un futur assegurat si tenim un bon tou de subscriptors i lectors que sentin el diari com a seu. I la perruquera de Cambrils n'és un cas, com tants d'altres. Però, si guem crítics. Serem millors si llegim el diari en sentit crític i ho fem saber. Aquí estic per escoltar-vos. Gràcies.

Els lectors que es vulguin posar en contacte amb el Defensor del Lector ho poden fer trucant al telèfon 972 186 400, enviant un fax al número 972 186 420, per correu electrònic a l'adreça defensor@elpunt.cat, o enviant una carta al carrer Santa Eugènia, 42. 17005 Girona. En les comunicacions escrites hi ha de figurar forçosament el nom, el domicili i el telèfon de l'autor. El Defensor del Lector les contestarà particularment, o bé per mitjà d'un article, quan consideri que tracten qüestions d'interès general.

BELGICA

El asesino del Museo Judío fue carcelero de periodistas

El terrorista detenido por asesinar el pasado mes de mayo a cuatro personas en el Museo Judío de Bruselas, Mehdi Nemmouche, fue identificado ayer por la prensa francesa como uno de los carceleros del Estado Islámico que custodiaba a periodistas occidentales secuestrados. La información la publicaron ayer «Le Point», «Le Monde» y «Libération» y el ministro del Interior, Bernard Cazeneuve, informó que la Policía tiene «pruebas que apuntan que podría ser el carcelero de nuestros rehenes», en referencia a los periodistas franceses Didier François, Edouard Elias, Nicolas Hénin y Pierre Torres. Los cuatro fueron puestos en libertad tras diez meses de cautiverio. «Dejemos que la justicia haga su trabajo. Este funesto personaje debe ser juzgado y lo será», añadió Cazeneuve. Nemmouche habría sido además carcelero del periodista estadounidense James Foley.

APUNTS
DE DIETARI

Pere Torres

ptorres@grn.cat

SOBRE PERIODISME IMORAL

«Qualsevol periodista que no sigui massa est3pid o massa pagat d'ell mateix per observar all3 que passa sap que el que fa 3s moralment indefensable». Ho afirma Janet Malcolm, una famosa assagista de The New Yorker, referint-se a aquella part de la tasca periodística consistent a engalipar primer la persona preguntada perquè s'obri i abaixi les defenses i, tot seguit, exposar al gran p3blic les vulnerabilitats que li ha revelat. 3Es, per tant, el periodista un traïdor per professi3? Fins a cert punt, ho ha de ser. La q3esti3 moral, doncs, no 3s si ho fa, sin3 si se sent orgull3s de fer-ho.

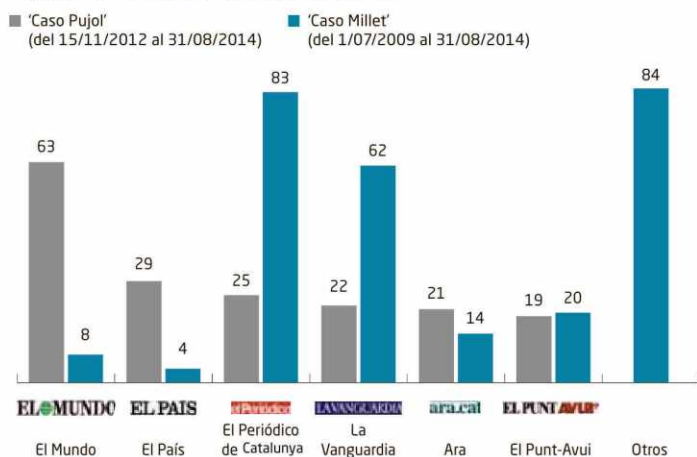
Cataluña

CATALUÑA ANTE LA DIADA LA POLÍTICA DEL GOVERN

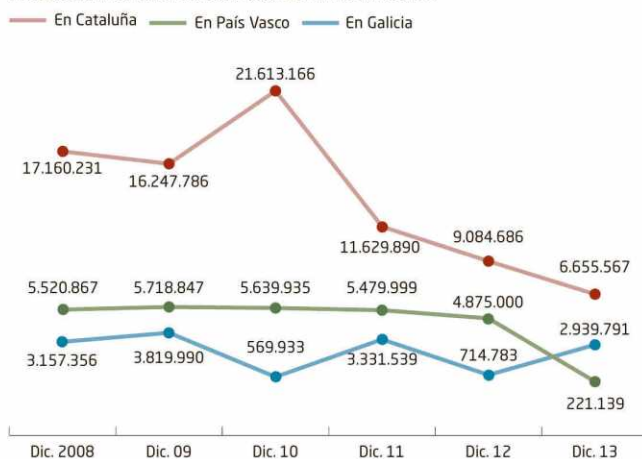

■ Los medios y las ayudas de la Generalitat

NÚMERO DE PORTADAS SOBRE LA CORRUPCIÓN

EVOLUCIÓN DE LAS SUBVENCIONES A LOS MEDIOS

FUENTE: Generalitat de Catalunya, Observatori crític dels mitjans de comunicació Media.cat, Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya, Dpto. Presidencia de la Generalitat, Boletín Oficial del P. Vasco, Diario Oficial de Galicia

181 millones a los medios durante el proceso soberanista

La Generalitat mantiene pese a la crisis las ayudas a los que utilizan el catalán

MARTHE RUBIÓ / Madrid
Especial para EL MUNDO

Es un discreto círculo rojo con franjas blancas y enmarcado en un rectángulo, que simboliza la estrecha relación entre el Govern y los medios de comunicación catalanes. Todos los que reciben apoyo financiero de la Generalitat tienen la obligación de publicarlo en sus páginas web y en sus ediciones de papel. Ese símbolo es el escudo de la Generalitat, su logotipo.

Para las cabeceras como *El Punt-Avui* o *Ara*, la huella del apoyo económico del Gobierno catalán aparece en la parte inferior de sus ediciones digitales con la mención: *Amb el suport de la Generalitat de Catalunya*. No todos los medios hacen tanto alarde del escudo. Ejemplos de ello son *El Periódico de Catalunya* y *La Vanguardia*, dos de los mayores beneficiarios de la Generalitat. Sin embargo, la gran mayoría disfruta de las subvenciones que reparte el Govern: una media de casi 14 millones de euros por año desde el principio de la crisis económica, en 2008.

En total, el Gobierno catalán ha inyectado 181 millones de euros en los medios de comunicación desde ese año: 82 millones proceden de las subvenciones y otros 99 millones de publicidad institucional, repartida de forma no transparente. A lo largo de la lectura detallada del Diario Oficial de la Generalitat de Catalunya (DOGC), sólo aparecen 22 contratos de publicidad institucional con especificación de los medios beneficiarios, por un valor total de 13 millones de euros.

El Gobierno central no da subvenciones directas a los medios desde 1988. Sólo seis comunidades autónomas (Andalucía, Asturias, Cataluña, Galicia, Comunidad Valenciana y País Vasco) siguen otorgando estas ayudas. La mayoría de ellas están concedidas bajo el concepto de apoyo a las lenguas cooficiales. Por ello, Galicia, País Vasco y Cataluña son las que más dinero destinan, como explican los investigadores Isabel Fernández Alonso y José Blasco Gil en un artículo científico sobre las sub-

venciones a medios en España durante la crisis publicado a principios de este año.

Sin embargo, Cataluña, pionera en esta competencia —fue la primera región española en otorgar subvenciones a medios en 1983—, siempre ha sido la comunidad más generosa, según explica Fernández Alonso. No obstante, sólo constan concedidas del 01/01/2008 al 31/08/2013, ya que se publican en el DOGC un año después de otorgadas.

La llegada de la crisis en 2008 y los planes de austeridad impuestos por el Gobierno tripartito de José Montilla no afectaron a los importes extraordinarios de las subvenciones otorgadas a los medios. Por el contrario, siguieron aumentando hasta alcanzar un pico de 21,6 millones de euros en 2010.

En aquella época, ERC ostentaba la cartera de Cultura, encargada de repartirlas. Hubo que esperar a 2011, primer año del Ejecutivo de CiU liderado por Artur Mas, para ver bajar el importe de las subvenciones, que se redujo a la mitad, hasta los 11,6 millones de euros. Pero estos recortes drásticos no afectaron demasiado a los dos principales beneficiarios: el Grupo Godó (*La Vanguardia*) y el grupo Herms Comunicacions (*El Punt-Avui*).

Desde el diario *La Vanguardia* a la cadena católica Radio Estel, pasando por el diario catalanista *El Temps* o la revista cultural *Ende-rock*, un total aproximado de 600 medios de comunicación —en el sentido amplio del término, ya que para ser considerado como tal por la Generalitat hay que publicar dos veces al año— se benefician o se han beneficiado de las donaciones del Palau de la plaza de Sant Jaume. Es una cifra extraordinaria si uno la compara con el País Vasco, donde unos 120 medios de comunicación reciben subvenciones del Gobierno vasco, y Galicia, donde son sólo 41.

Un criterio prevalece para recibirlas: que el idioma usado en el medio sea el catalán, algo que se justifica por la normalización lingüística, elemento complejo porque está estrechamente ligado a un criterio de naturaleza ideo-

lógica: el nacionalismo. «Hay una apuesta evidente por los medios de corte nacionalista. Las políticas lingüísticas de la Generalitat están orientadas a fortalecer todo este proceso de construcción nacional», comenta Fernández Alonso. «El catalán es la gran herramienta, pero no es sólo el catalán y no es sólo un proceso de normalización lingüística».

El uso de los medios con fines identitarios procede directamente de los ejecutivos de Jordi Pujol (1980-2003). En aquella época, en las consejerías de la Generalitat y en las altas esferas de CiU circulaba un catálogo de intenciones para lograr una conciencia identitaria di-

> Éste es el logotipo que señala que un medio de comunicación cuenta con el respaldo económico de la Generalitat. Algunas cabeceras lo destacan en sus ediciones, aunque la mayoría no lo hace.

ferenciada. En el capítulo dedicado a los medios de comunicación, constaban unos objetivos específicos, como «introducir a gente nacionalista con una elevada profesionalidad y una gran cualificación técnica en los lugares clave de los medios» o la «creación de una agencia de prensa catalana de espíritu nacionalista con una gran solvencia».

Hasta 2013, las subvenciones eran de dos tipos: las llamadas *estructurales*, concedidas en función de los resultados de difusión de los medios, y por otro lado, las contribuciones públicas a *proyectos periodísticos*, otorgadas caso a caso y de manera discrecional por el De-

partamento de Medios. Estas últimas representan el 60% del total.

Así, en 2010 el diario *Ara* recibió una subvención de casi un millón de euros sólo para su lanzamiento. En sus primeros tres años, el periódico —que no alcanzaba los 30.000 ejemplares de tirada en papel, si bien su página web es la más visitada de los diarios catalanes— ha recibido ayudas por un valor superior a 2,5 millones de euros.

Desde la céntrica sede de *Ara*, ubicada en la calle de la Diputació, su director Carles Capdevila reconoce que las subvenciones tienen que vigilarse: «Ojalá no existieran, pero creemos que aún son necesarias para publicar en catalán. Nuestra idea es que si hay subvenciones, que sean lo más transparentes, claras y objetivas posibles».

El caso del diario deportivo *L'Esportiu* llama también la atención. Editado por *El Punt-Avui*, tiene una tirada de unos 2.000 ejemplares, según explica el director, Xevi Xirgo. El periódico ha elegido no estar controlado ni por la Oficina de Justificación de la Difusión (OJD) ni por el Estudio General de Medios (EGM). El único periódico deportivo editado íntegramente en catalán se vende individualmente, pero también se ofrece diariamente junto a *El Punt-Avui*. En total, entre 2008 y 2013 ha recibido 2,5 millones de euros en subvenciones para, por ejemplo, «extender la notoriedad de la marca» o realizar «acciones promocionales».

Los diarios que han recibido más en comparación con el volumen de sus tiradas limitadas son *El Punt* y *Avui*. En 2011, los dos se fusionaron en un solo periódico, de línea editorial nacionalista y cercana a CiU, y resultó un medio publicado íntegramente en catalán: *El Punt-Avui*. Ambos, individualmente o tras la fusión, no han sobrepasado los 40.000 ejemplares de difusión en estos cinco últimos años. No obstante, esto no les ha impedido recibir de las arcas públicas 10 millones de euros desde 2008; más que *El Periódico de Catalunya*, que recibió siete millones y medio durante el mismo periodo.

Fernández Alonso afirma que *Avui* siempre ha recibido apoyo de la Generalitat. «Históricamente, ha recibido ayudas de todo tipo, pero nunca ha sido una empresa viable. Es un caso muy simbólico de cómo se han otorgado las ayudas», señala la investigadora de la Universidad Autónoma de Barcelona.

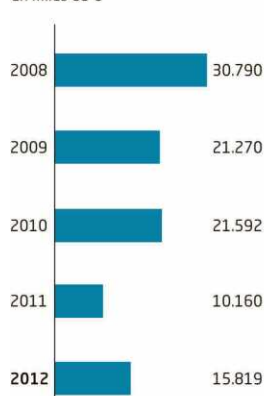
Xevi Xirgo, director de *El Punt-Avui*, defiende la existencia de las ayudas para apoyar al

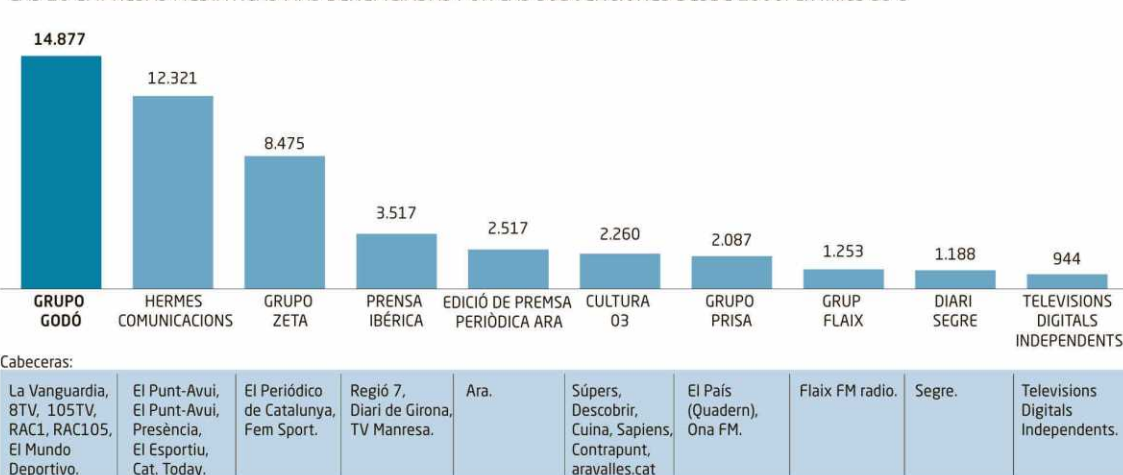
CATALUÑA ANTE LA DIADA LA POLÍTICA DEL GOVERN

GASTO DE LA GENERALITAT EN PUBLICIDAD INSTITUCIONAL

En miles de €

LAS 10 EMPRESAS MEDIÁTICAS MÁS BENEFICIADAS POR LAS SUBVENCIONES DESDE 2008. En miles de €

INFORMACIÓN: Marthe Rubió

catalán: «Hay un exceso de dependencia de las subvenciones en los medios, pero no sólo en nuestro caso, sino en general. Sin embargo, deben existir porque no estamos en igualdad de condiciones».

El gráfico que aparece a la derecha sobre la cobertura mediática se realizó a partir del informe del *Observatori crític dels mitjans de comunicació Media.cat*, que analizó la cobertura de 32 diarios sobre cuatro hechos relacionados con el nacionalismo catalán. Estableció una clasificación de los diarios en función de su tratamiento del independentismo.

La inyección de millones de euros en proyectos no siempre viables ha creado una forma de competencia artificial en un mercado muy limitado: la prensa en catalán. Pese a que cinco millones de catalanes lean el catalán (el 75% de la población), la demanda siempre ha sido débil. En 2011, aunque siete diarios estaban editados en catalán, el 80% de la población seguía leyendo su periódico en castellano.

Este es el contexto en el que *La Vanguardia*, periódico que ya veía bajar sus ventas, lanzó su edición en catalán en 2011. Para esta iniciativa, el Grupo Godó logró en 2011 una subvención de 5,5 millones de euros para «la ampliación de la planta de impresión de la empresa para la edición (...) en lengua catalana» y otras subvenciones diversas (en total, 2,5 millones) para «fomentar el espacio de comunicación catalán».

Veinte personas fueron contratadas para poner en marcha esta edición. Al cabo de dos años, quedaron reducidas a la mitad. Ahora, en toda la redacción del periódico sólo tres lingüistas tienen contrato a tiempo completo para la edición catalana, según explica un profesional de esa casa. La inmensa mayoría de ellos no escribe en catalán, según esa misma fuente. Si uno lo hace, incluso complica el proceso de traducción. Se escribe en castellano y, posteriormente, sus artículos son traducidos por un programa informático. La tirada de la edición en catalán del periódico es de aproximadamente 74.500 ejemplares diarios y la *castellana* es de 103.920. Pero los números reales de venta de la primera son desconocidos. Muchos ciudadanos se han acostumbrado a leer *La Vanguardia* y otros diarios sin pagar. En las universidades, en el tren, en el metro, en los frontales de los autobuses, se apilan ejemplares gratis que esperan a ser recogidos por los estudiantes y los pasajeros. Por esta razón, hay una diferencia

tan importante (90.000 ejemplares) entre la difusión y las ventas del periódico.

El análisis de las subvenciones concedidas puede dar algunas indicaciones sobre los medios tratados favorablemente por la Generalitat, pero la mayoría de las negociaciones nunca serán conocidas por el gran público: las decenas de millones de euros de publicidad institucional repartidas entre los medios de comunicación; las compras en bloque de medios; los cientos de suscripciones pagados por las administraciones, etcétera.

Según una estimación conservadora, de los 99 millones gastados por la Generalitat desde el principio de la crisis en publicidad institucional, sólo una veintena de contratos (13 millones de euros) han sido divulgados en el BOE catalán con menciones a los beneficiarios, según los datos encontrados a lo largo de esta investigación. La mayoría fueron adjudicados al Grupo Godó (cerca de siete millones de euros) para publicidad insertada en las radios RAC1, RAC105 y la cadena de televisión TV8.

La posición económicamente frágil de los

Desde 2008, 82 millones se han inyectado con subvenciones y 99, con publicidad institucional

Cataluña es pionera en dar ayudas y la comunidad más generosa: 600 medios se benefician de ellas

diarios catalanes, en un marco general de crisis de la prensa, les pone cada vez más en situación de dependencia de las fuentes de financiación, ya sean privados o públicos, en un momento además de gran carga política en Cataluña, inmersa en el reto soberanista impulsado por el Govern.

Para descubrir si los diarios catalanes conservaban su independencia periodística, se analizó el tratamiento mediático de dos casos de corrupción que implican a CiU (el caso *Millet* y el caso *Pujol*) desde julio 2009 hasta agosto de 2014 en los cuatro principales dia-

rios catalanes (*La Vanguardia*, *El Periódico de Catalunya*, *Ara* y *El Punt-Avui*), para compararlo luego con la cobertura de dos diarios de tirada nacional: *El País* y *EL MUNDO*.

Hay una diferencia clara: el caso *Millet* ha sido tratado profusamente por los medios catalanes; no así los que afectan a miembros de la familia del ex presidente de la Generalitat (por ejemplo, el caso *ITV*, que afecta a uno de los hijos de Jordi Pujol, Oriol) antes de su confesión.

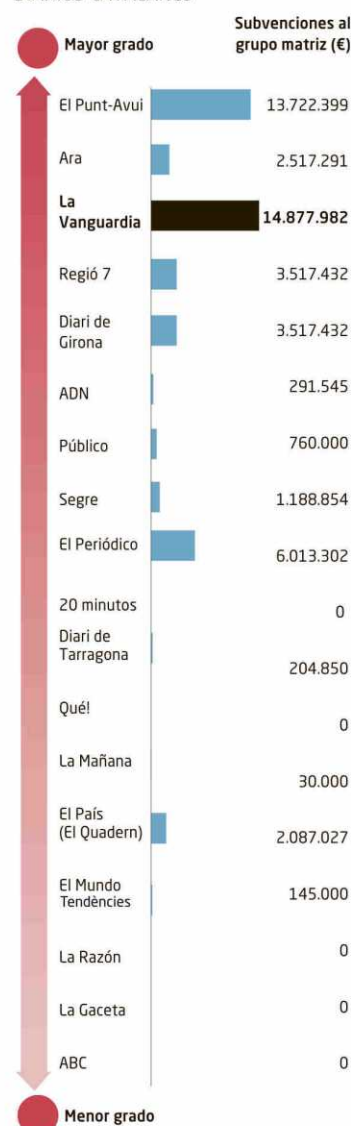
Para Jaume Reixach, director del semanario catalán independiente *El Triangle* y autor de varios libros sobre la figura de Jordi Pujol, las generosas ayudas públicas de la Generalitat y los múltiples contratos de publicidad institucional firmados han influido indudablemente en la cobertura de los casos que incumben a la familia Pujol. «Las subvenciones y la publicidad institucional no se utilizan solamente para influir en la línea editorial, el mensaje y el tipo de articulistas de opinión, sino también para tapar lo que no interesa que salga», afirma.

«Hay quien vuelve a soñar con cirugías de hierro que cercenen de raíz la complejidad española. Ésta podría ser, lamentablemente, la piedra de toque de la sentencia». Estas palabras están extraídas del editorial firmado conjuntamente por los 12 principales periódicos catalanes en noviembre de 2009, ante la inminente sentencia del Tribunal Constitucional sobre el Estatut. Su publicación es un hecho inédito en la historia de la prensa española. Representa un elemento crucial para entender el paisaje mediático catalán de los últimos cinco años. Un lustro durante el cual, a pesar de que se estima que cerca de la mitad de la población catalana no está a favor de la independencia, el soberanismo ha sido objeto de amplio consenso mediático.

La investigadora Fernández Alonso critica el tratamiento periodístico de lo que sucede: «Lo que percibo me preocupa enormemente porque no hay un debate sereno y serio, sino visceral, sobre un tema de extraordinaria trascendencia. Echo de menos versiones integrales, que apuesten por la convivencia entre los ciudadanos. Y las echo especialmente de menos en los medios públicos catalanes».

Esta investigación ha contado con la colaboración de Marcos García Rey y Roberto Díaz, y ha sido elaborada en el marco del Máster en Periodismo de Investigación, Datos y Visualización de la Universidad Rey Juan Carlos-Unidad Editorial.

GRADO DE INDEPENDENTISMO DE LOS DIARIOS CATALANES

M.García, C.Gutián y P.López / EL MUNDO

ESTRENES DE LA TEMPORADA

La ficció torna amb 'John Adams', 'Isabel' i 'Gomorra'

► **TV-3, TVE-1 i La Sexta reobren la batalla de les sèries amb grans obres**

EL PERIÓDICO
BARCELONA

La ficció entra oficialment avui en la dura batalla per l'audiència de la nova temporada televisiva amb l'estrena gairebé simultània de tres grans sèries: TVE-1 presenta la tercera i última entrega de la seva exitosa producció de tall històric *Isabel* (22.35 hores); TV-3 emet *John Adams* (21.55 hores), una altra obra històrica que arriba avalada per una multitud de premis, i La Sexta aposta per *Gomorra* (22.30 hores), dura adaptació per a la petita pantalla d'un dels treballs periodístics sobre la Camorra més importants -i exitosos-, i que ja ha fet tot el recorregut: va començar com a llibre, va passar a ser una pel·lícula i ara és una sèrie. Sens dubte, una bona i variada oferta per a tots els gustos.

'ISABEL'

El final d'un gran èxit de TVE-1

Colom al Nou Món, la conquesta de Nàpols, la cristianització de Granada o l'esforç d'unir Castella i Aragó sota una mateixa Corona són alguns dels fets històrics que destaquen en la tercera i última entrega de *Isabel*, cuidada producció espanyola que protagonitzen Michelle Jenner i Rodolfo Sancho i a la qual se sumen en aquesta temporada Eusebio Poncela, Irene Escolar, Fernando Guillén Cuervo, Úrsula Corberó i Raúl Mérida, entre altres. Coproduïda per TVE, Diagonal TV i Telefónica Studios, *Isabel* inicia avui la seva última singladura l'any 1492, en un viatge dels Reis a Barcelona per negociar amb els ambaixadors la devolució del Rosselló i la Cerdanya. I a la Ciutat Comtal, un home, Juan de Cañameres, fereix amb la seva espasa el monarca al coll (escena que no es va poder rodar als escenaris de Barcelona per discrepàncies amb l'Ajuntament). L'atemptat descombreix a Isabel la necessitat d'assegurar el futur dels seus fills i els seus regnes. I torna a sorgir la idea de dues corones per a un sol cap. Però queda encara molt per fer i no sap quant temps té per actuar.

'JOHN ADAMS'

El millor 'biopic' d'un president dels EUA

Encara que la trama històrica que narra ens agafi una mica lluny (la biografia del segon president dels EUA), la minisèrie *John Adams* està considerada com una de les millors

'ISABEL' (TVE-1, 22.35) Rodolfo Sancho i Michelle Jenner, a la sèrie.

'JOHN ADAMS' (TV-3, 21.55) Paul Giamatti (dreta), com a John Adams.

'GOMORRA' (LA SEXTA, 22.30) Els protagonistes de la producció.

produccions de la història de la televisió. Afirmació contundent, però que arriba avalada per l'allau de premis que ha obtingut, entre els quals destaquen ni més ni menys que 13 Emmy (té el rècord d'Oscars de la tele per a una sola producció) i quatre Globus d'Or. Només per això val la pena veure-la. Això sí, arriba una mica tard en la seva emissió en obert: es va estrenar als EUA el 2008. Produïda per la sempre exquisida cadena de tele de pagament nord-americana HBO, *John Adams* és una minuciosa reconstrucció del naixement i els primers 50 anys d'història dels EUA, a partir de la vida del seu segon president, encarnat per l'actor Paul Giamatti (*Cinderella Man*, *Entre copes...*). La sèrie pren com a punt de partida una novel·la biogràfica del prestigiós escriptor i historiador David McCullough (guardonat amb dos premis Pulitzer) i va ser dirigida per Tom Hooper, guanyador d'un Oscar pel seu treball a *El discurs del rei*. Com es pot comprovar, una minisèrie amb fonament. Com a anècdota, assenyalam que el paper protagonista de la dona del segon president dels EUA l'encarna l'actriu Laura Linney, protagonista al seu torn de la sèrie que deixa el seu lloc a *John Adams*: *Amb C majúscula* (relegada a les 0.50).

'GOMORRA'

La visió televisiva d'una duríssima realitat

El 2006, Roberto Saviano va debutar en la literatura amb *Gomorra*, duríssima obra sobre la Camorra napolitana que va causar un gran impacte mediàtic arreu del món (se'n han venut més de 10 milions d'exemplars). El 2008 se'n va estrenar una adaptació cinematogràfica, que també va triomfar en taquilla i va guanyar el gran premi del jurat al Festival de Cannes. I el maig passat se'n va emetre a Itàlia la versió televisiva, molt lliure, això sí, però que va causar tant d'impacte com el llibre i el film: va ser un èxit d'audiència tan gran, que al cap de poc temps la van comprar més de 50 televisions de tot el món (entre elles, La Sexta) i ja ha firmat una segona temporada, que arribarà el 2016. Coproduïda per Sky, Cattleya i Fandango, en col·laboració amb La 7 i l'alemanya Beta Film, els 12 episodis de què consta *Gomorra* narren les guerres intestines de dos clans rivals de la Camorra, els Savestano i els Conte, que s'enfronten pel control de tot el negoci il·legal de la zona. La cruïlla de les imatges i la violència explícita que mostra aquesta producció fa que no sigui recomanable per a persones sensibles. Aquesta excel·lent obra també té anècdotes interessants: un episodi es va rodar a Barcelona (que apareix com un paradís de mafiosos), es va descobrir que la Camorra va cobrar un cànon (pizzo) de 30.000 euros als productors de la sèrie, i que Maradona (que va viure una escabrosa etapa com a jugador del Nàpols) va amenaçar de demanar que es paralitzés l'emissió per haver posat el seu nom a un dels antagonistes de la ficció; concretament, a un assassí. ■

El artículo de USSIA

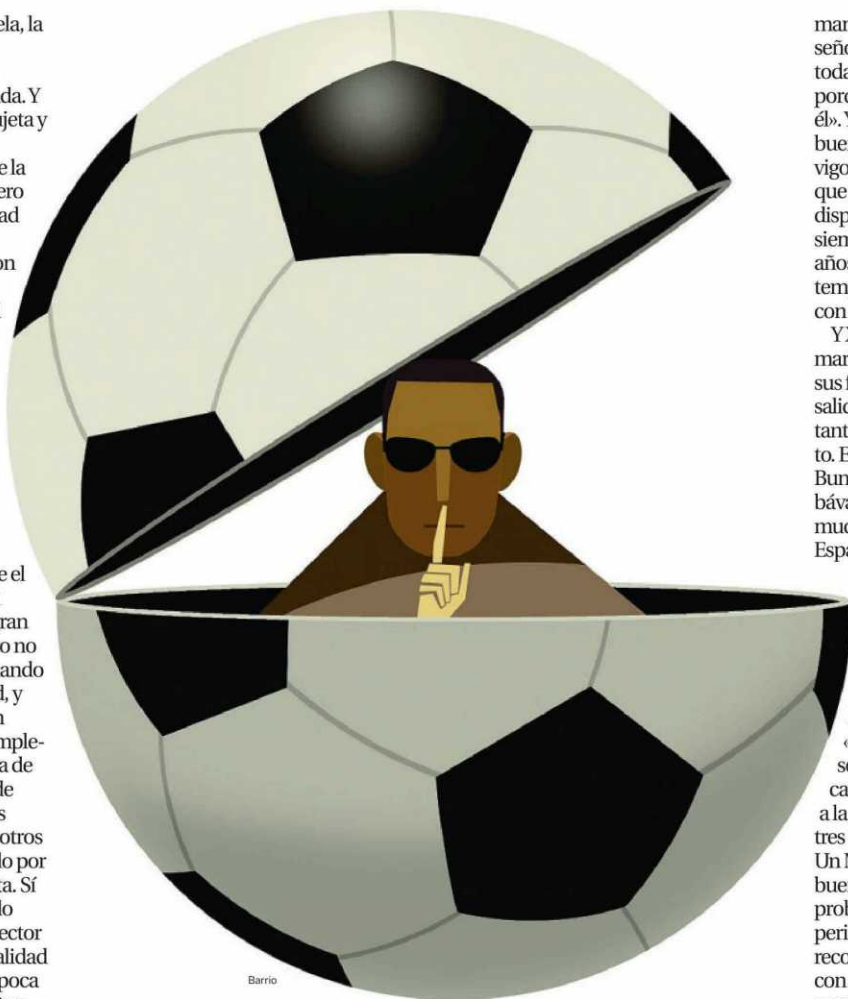

Domina el vestuario el que domina a la mayor parte de los periodistas. Es una realidad

Tabú

Aunque a muchos les duela, la libertad de expresión y opinión está en España relativamente garantizada. Y la libertad de información, más sujeta y esclava de intereses y pactos. No obstante, al cabo del tiempo, surge la verdad y se disuelven las nubes. Pero existe un sector en nuestra sociedad donde la verdad, la información veraz y la independencia crítica son tabúes insalvables. Me refiero al fútbol. Cárcel opaca con la verdad prisionera.

He leído con interés las palabras de Florentino Pérez, Presidente del Real Madrid. Se sabía—como buen argentino no calla—, que Di María se había creído más de lo que es y aspiraba a cobrar más millones de lo que merecía. Desde que lo contrató el Real Madrid no cejó en su empeño de mejorar sus condiciones. Creo que el Real Madrid ha culminado con su venta al Manchester United una gran operación. Ahí, enhorabuena. Pero no dice la verdad Florentino Pérez cuando se refiere a Casillas. El Real Madrid, y Florentino Pérez a la cabeza, están hartos de Casillas. Ha sucedido simplemente, que a pesar de la influencia de su representante, ni un sólo club de España, Europa y el mundo—ni los derrochadores de Qatar, Kuwait y otros golfos del Golfo—, se han interesado por contratar a Casillas. Ninguna oferta. Sí la hubo por Diego López, torturado durante dos años por un amplio sector de la prensa casillista, y en la actualidad triunfando en el Milan, que no es poca cosa. Se marchó como un señor. Para colmo, el ayudante de Ancelotti en el Real Madrid, Fernando Hierro, es un viejo conocido de los desajustes en el vestuario. Los aficionados, no sólo los partidarios del Real Madrid, están deseando ver a Navas bajo los palos de la portería blanca, que ahora es también rosa, y con dragones, pero pelillos a la mar. Ni Florentino Pérez ni el entrenador ni los directivos tienen poder para enmendar el descenso profesional de quien fue un gran portero y hoy ha

En un vestuario como el del Real Madrid, donde hay más conchas que en las Islas Galápagos, la amabilidad a veces no es el mejor remedio a los males

dejado de serlo. Hay jugadores que se hacen amigos de los periodistas y otros que prefieren tener a los periodistas en una respetuosa lejanía. Raúl y Casillas son maestros del primer grupo. Xabi Alonso y Arbeloa, como Diego López, pertenecen a la segunda preferencia. Hay futbolistas que se dedican a entrenar con entusiasmo y hay otros que el entusiasmo lo reducen a las

manipulaciones internas. Dígalo el señor Presidente del Real Madrid con toda sinceridad: «Casillas se ha quedado porque nadie ha ofrecido un euro por él». Y es lógico, por cuanto el que fue un buen portero del Real Madrid, tiene en vigor un fabuloso contrato por tres años que ningún club del mundo está dispuesto a satisfacer. Vuelvo, como siempre, a Bernabéu: «El que cumpla 30 años será renovado de temporada en temporada». Lo hizo con Di Stéfano, con Puskas, con Gento... Otra cosa.

Y Xabi Alonso, efectivamente, pidió marcharse y el Real Madrid agradeció sus formidables años permitiendo su salida. Xabi también había bajado—no tanto como Casillas—, en su rendimiento. El Bayern es un grande de Europa. La Bundesliga, con la excepción del club bávaro y del Borussia de Dortmund, es mucho menos exigente que la Liga en España. Y a Xabi Alonso no le ha

molestado el fichaje de Kroos, que es un recambio natural y perfecto. Le ha mosqueado la recuperación de quienes se dedicaron, en un tiempo, a dividir a los jugadores del Real Madrid. Recuerden aquella campaña odiosa «Raúl, Selección!», que tuvo que soportar Luis Aragonés. Puede ser casual, pero desde que Raúl no acudió a la convocatoria, España encadenó tres triunfos que parecían imposibles. Un Mundial y dos Eurocopas. Eso, un buen entrenador y un vestuario sin problemas. Queda Arbeloa, al que los periodistas de Casillas aborrecen por su reconocida simpatía a Mourinho, que con todos sus defectos, supo poner a muchas estrellitas en su sitio. Está bien la amabilidad de Ancelotti, su bonhomía y todas esas vainas. Pero en un vestuario como el del Real Madrid, donde hay más conchas que en las Islas Galápagos, la amabilidad a veces no es el mejor remedio a los males.

Domina el vestuario el que domina a la mayor parte de los periodistas. Es una realidad. La verdad en el fútbol no puede ser un tabú. Y en el caso de Casillas, Florentino no ha sabido romper el dique de la manipulación.

Joana Biarnés donarà a Terrassa les fotografies del seu pare

La fotoperiodista terrassenca ha inaugurat la seva primera exposició individual a la sala Muncunill

Rosa Sariñena | @newt_tsa
Terrassa

De petita sempre havia somiat amb ser telefonista, però va acabar sent la primera fotoperiodista de tot l'Estat espanyol. Pionera en el seu àmbit, la terrassenca Joana Biarnés ha inaugurat la seva primera exposició individual, mostra del seu treball realitzat entre els anys 60 i 80. Un reconeixement que li arriba als 79 anys d'edat.

L'exposició és el resultat de dos anys de treball i 245.000 fotografies, recollides pel fotògraf terrassenc Cristóbal Castro.

El llegat patern

Entre les paraules d'agraïment a tota la gent que ha fet possible el seu reconeixement com a professional, Biarnés va anunciar que donaria el llegat fotogràfic del seu pare a l'Ajuntament de Terrassa. Una notícia de la qual no va poder avançar cap més detall perquè encara no ho havia tingut l'ocasió de parlar amb el consistori. "En total hi ha més de 1.000 carrets de 36 fotografies cadascun, la majoria de temàtica esportiva", ha explicat Biarnés, que a més a destacat que entre les

imatges també hi ha tot el reportatge que va fer durant la riuada de l'any 1962.

Al llarg de la seva carrera com a fotògrafa, Joana Biarnés va compartir estones amb molts personatges coneguts que formen part de l'exposició. Dalí, Natalia Figueira, Camilo José Cela, Marisol, els Beatles o la família reial són alguns dels protagonistes en blanc i negre. "Em vaig fer mereixedor-

Personatges com Dalí, Marisol, els Beatles o la família reial apareixen en el recull fotogràfic comprès entre els anys '60 i '80

ra de la confiança de la gent que fotografiava, perquè quan una fotografia no es podia publicar jo mai la publicava, excepte les d'en Franco, perquè tant se me'n donava", explica la fotògrafa amb un somriure que fa palesa la seva emoció.

L'exposició que porta per nom 'Joana Biarnés: Pionera del fotoperiodisme. Fotografies [1960s-1970s]. El Rostre, l'instat i el lloc', es podrà veure a la Sala Muncunill de Terrassa fins al 2 de novembre.

Les fotografies de l'exposició és una petita tria d'entre 245.000; un treball de dos anys. Foto: Marta Balaguer

ACTIVIDAD FERIA/ ENTIDADES CATALANAS TRABAJAN PARA ACOGER EL CONGRESO ESTADOUNIDENSE DE LA INDUSTRIA AUDIOVISUAL. NATPE SERÍA UN NUEVO HITO PARA BARCELONA DESPUÉS DEL FALLIDO REGRESO DEL BREAD & BUTTER A LA CIUDAD.

Barcelona busca su congreso audiovisual

ANÁLISIS por Tina Díaz

La feria estadounidense del sector audiovisual podría tener una versión europea en Barcelona, un salón que podría compensar el fallido retorno del Bread & Butter a la ciudad. Instituciones como Fira de Barcelona, el Clúster de l'Audiovisual, Fomento del Trabajo y algunas universidades catalanas, están trabajando para traer Natpe, que organiza la entidad del mismo nombre, la asociación nacional de ejecutivos de programas de televisión –por sus siglas en inglés–, creada en 1964 y que preside Rod Perth.

Este evento tiene su origen en Las Vegas (EEUU) y se ha convertido en el primer mercado de proyectos y contenidos de televisión que reúne a actores de la industria audiovisual, como exhibidores, productores y distribuidores. Natpe tiene lugar en enero en Miami (EEUU) y en Europa, en junio. Del 23 al 26 de junio, se celebró en Praga (República Checa) donde reunió a 6.500 profesionales de la televisión.

Esta cita está considerada como

El salón de la industria audiovisual se celebra actualmente en Miami y Praga.

un congreso similar al Mobile World Congress (MWC), pero para el mercado audiovisual. No obstante, su llegada a Barcelona es un asunto complejo en el que existen muchos intereses, por lo que requiere tiempo y discreción, explican fuentes cercanas a la operación. “Es un proyecto que está en una fase embrionaria, pero muy vivo”, reconocen desde el

sector. En el caso del congreso de los móviles, que se estrenó en Barcelona en 2006, pasaron años desde la primera reunión hasta que desembarcó en la capital catalana, añaden.

En Fira de Barcelona reiteran que el proyecto se encuentra en una etapa muy inicial y prefieren no entrar en detalles: “estamos estudiando esta posibilidad como muchas otras fe-

rias y congresos”, concluyen. El director de Fira, Agustín Cerdón, reconoció en julio el interés por albergar el International Broadcasting Convention (IBC), la gran feria de los contenidos audiovisuales que se celebra en Amsterdam (Holanda). Pero, al mismo tiempo, una delegación de Fira viajó en junio a Praga para reunirse con ejecutivos de Natpe.

El presidente de la asociación, Rod Perth, puso de manifiesto su interés por Barcelona en una visita fugaz el pasado abril. La estancia de Perth, que nunca había estado en la ciudad por trabajo, no llegó a las 24 horas pero tuvo una apretada agenda: una charla en Barcelona Activa, reunión con empresarios de Fomento y de Fira, y cena de negocios.

“No tiene ningún sentido traer la feria aquí si se pretende vender lo mismo que en el centro de Europa”, comentan estas fuentes haciendo alusión al salón de Praga. La idea es organizar algo distinto: como un “nuevo concepto integrado de congreso enfocado al sector audiovisual, que aglutine marcas de tecnología, empresas de contenidos audiovisuales, compañías de software, o también instalar un centro de análisis del comportamiento de los consumidores, algo que aún no existe”, señalan las mismas fuentes.

Nadie pone en duda que existe un interés pero antes es necesario concretar el proyecto. “La intención es que se financie con fondos públicos y privados pero antes de pedir dinero hay que definir el proyecto”, dicen.

El Visa pour l'Image premia fotos de l'assalt de Nairobi i Ucraïna

► El festival de fotoperiodisme de Perpinyà també reconeix treballs sobre les mutilacions genitals femenines; immolacions a França

PARÍS | EFE

■ El festival de fotoperiodisme Visa pour l'Image va lliurar aquest cap de setmana alguns dels seus principals guardons a la cobertura de l'assalt al centre comercial Westgate de Nairobi i de la crisi ucraïnesa. El fotògraf de *The New York Times* Tyler Hicks es va emportar el Visa d'Or en la categoria de notícies pel seu reportatge sobre aquest atac islamista comès el setembre de l'any passat a la capital kenyana, que va deixar almenys 67 morts.

Els organitzadors del festival, que es desenvolupa del 30 d'agost al 14 de setembre a la localitat francesa de Perpinyà, van indicar en un comunicat que l'apartat de Magazine va recompensar el francès Guillaume Herbaut per les imatges recopilades en el seu treball *Ucraïna: del Maidan a Donbas*. La cobertura del conflicte en aquest país realitzada per Maxim Dondyuk també va ser destacada, en el seu cas amb el guardó que porta el nom del fotògraf francès Rémi Ochlik, mort quan cobria la guerra a Síria.

LOURDES CASADEMONT/ACN

Una de les exposicions dedicades al moviment Maidan d'Ucraïna.

El Visa d'Or d'Honor va ser per al nord-americà Eugene Richards, mentre que la màxima distinció en la categoria de Premsa Diària va recaure en la finlandesa Meeri Koutaniemi pel seu enfocament sobre les mutilacions genitals femenines a Kenya.

El premi al millor web documental va ser per a Samuel Bollendorff i Olivia Colo per *Le grand s'incendii*, que repassa el cas de set immolacions a França, i el retrat de

William Daniels sobre la crisi humanitària a la República Centrafricana es va emportar el Visa d'Or promogut pel Comitè Internacional de la Creu Roja (CICR).

El premi Canon va anar dirigit a Kousuke Okahara pel reportatge sobre les drogues a Colòmbia, mentre que el guardó a la dona fotoperiodista va destacar la reportera Viviane Dalles pel seu reportatge sobre mares adolescents a la regió francesa de Thiérache.

Un exlíder de Al Qaida condena la decapitación de periodistas

MIKEL AYESTARAN

«Los periodistas no deberían ser asesinados porque son mensajeros de la verdad», de esta forma condenó Abu Qatada, exlugarteniente de Osama bin Laden, la decapitación de los periodistas estadounidenses Jim Foley y Steven Sotloff en Siria en el transcurso de una vista del juicio al que está siendo sometido en Jordania. El islamista radical, extraditado desde el Reino Unido en 2013 y que responde ante la justicia por incitar a los militantes que perpetraron dos atentados con bomba en 1999 y 2000 en suelo jordano, no perdió la oportunidad para referirse a los miembros del Estado Islámico (EI) como «perros del infierno», reflejando una vez más la distancia entre las dos organizaciones que se disputan el liderazgo mundial de la yihad.

Las palabras de Abu Qatada, como las del sucesor de Bin Laden al frente de Al Qaida (AQ), Ayman Al Zawahiri, poco importan a los yihadistas del EI que sólo responden ante las órdenes de su califa, Abu Bakr Al Bagdadi. Tampoco se puede olvidar que fue AQ quien inició las decapitaciones de reporteros extranjeros con Daniel Pearl («The Wall Street Journal»), en Pakistán en 2002.

El verdugo de Foley y Sotloff calificó las ejecuciones de mensajes a EE.UU. en respuesta a unos bombardeos que no solo no se han detenido, sino que Washington intensifica en las últimas horas y los ha extendido a la provincia de Anbar, al oeste del país. Este es el primer lugar donde se hizo fuerte el EI, luego tomó Mosul y Tikrit y culminó estableciendo el califato.

Nou premi per a Henrique Cymerman

► El periodista de *La Vanguardia* i corresponsal a Israel, Henrique Cymerman, ha estat guardonat amb el premi Drets Humans de l'Advocacia 2014, que concedeix el Consell General de l'Advocacia Espanyola a través de la Fundació Advocacia. Amb ell han estat premiats en aquesta edició els missioners Juan José Aguirre i Aurelio Gazzera, i la Ciudad Escuela de los Muchachos. A Cymerman se li ha reconegut la tasca en la mediació entre el president israelià, Shimon Peres, i el palestí Mahmud Abbas, amb el papa Francesc, reunió celebrada al Vaticà i que "va ser qualificada per alguns mitjans internacionals de gest històric per a la pau". / Redacció

Más minutos de anuncios en agosto

Agosto ha dejado más minutos de publicidad en las principales cadenas españolas, según recoge el informe Onmedia publicado por *Prnoticias*. Telecinco, Cuatro y Antena 3 han aumentado su número de minutos de publicidad respecto al mismo agosto de 2013 mientras *laSexta* ha presentado un descenso. Los datos aportados por el Informe Onmedia sitúan a Telecinco como la cadena con más minutos de publicidad, con un total de 221, y un aumento respecto a agosto de 2013 del 16,9 por ciento. En segunda posición se ha situado Cuatro con 184 minutos de publicidad en el octavo mes de 2014, mientras que hace doce meses esa cifra se quedaba en 161. El aumento es del 14,3 por ciento. Antena 3 también mejora sus registros y alcanza los 166 minutos.